

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА
10.12.2012. ГОДИНЕ**

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на наставак главног претреса на дан 10.12.2012. године у 09 часова и 50 минута приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Снежана Станојковић,
- оптужени Видаковић Божо и Чубрило Жарко,
- браниоци адв. Бранко Димић и адв. Симо Кнежевић,
- сведоци Мирослав Момчиловић, Жељко Ћелић, Милан Мацакања, Драган Макарић и Саво Шарчевић.

Није приступио сведок Јово Личина који је обавестио суд да је због старости спречен да приступи на данашњи главни претрес.

Приступио је пуномоћник оштећене Ивке Трајковић, адвокат Миломир Матовић.

Председник већа: Јесте ли Ви Миломир Матовић?

Адв. Миломир Матовић: Да.

Председник већа: Господине Матовићу, ми смо добили Ваше пуномоћје, међутим према ономе што имамо и списима предмета потпис који се налази је сасвим друкчији од Ивке Трајковић него потпис који сте нам Ви доставили, па Вас питам ко је потписао то пуномоћје?

Адв. Миломир Матовић: Фонд за хуманитарно право је дао то пуномоћје.

Председник већа: Па потпис није оригинал, значи то није потпис Ивке Трајковић, могу да Вам покажем.

Адв. Миломир Матовић: Верујем, али нема разлога мени су доставили...

Председник већа: Немам ја ништа против да Ви заступате Ивку Трајковић, али ево можете да погледате овде и њен потпис, ево сада ћу Вам показати и на пуномоћју, значи ко је написао цело ово написао је и њен потпис, давалац пуномоћја. Ја могу да Вас оставим данас на претресу али да ми следећи пут донесете са њеним потписом, нема проблема, постоји веза између Србије и Хрватске може да достави она пуномоћје, а може да Вам потпише тамо и пошаље путем факса.

Адв. Миломир Матовић: Може путем факса?

Председник већа: Може, ако она потпише тамо.

Адв. Миломир Матовић: Ок.

Председник већа: Само да знате следећи пут. Јел нема сметњи да се данашњи главни претрес одржи? Нема.

На сагласан предлог странака суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес одржи.

Претрес је јаван.

Претрес се наставља испитивањем сведока.

Нека уђе сведок Милан Мацакања.

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК МИЛАН МАЦАКАЊА

Председник већа: Добар дан господине Мацакања.

Сведок Милан Мацакања: Добар дан.

Председник већа: Позвани сте овде у својству сведока, прво ћемо узети Ваше личне податке, видим да сте личне податке већ дали код истражног судије дана 13.09.2011. па само да их проверимо, од оца?

Сведок Милан Мацакања: Душана.

Председник већа: По занимању сте?

Сведок Милан Мацакања: Возач.

Председник већа: Боравиште?

Сведок Милан Мацакања: Сремски Карловци, Живановића 13.

Председник већа: Место рођења?

Сведок Милан Мацакања: Тења.

Председник већа: Дан, месец и година рођења?

Сведок Милан Мацакања: 01.03.1947.

Председник већа: Овде са окривљенима се познајете са Божом Видаковићем и Жарком Чубрилом?

Сведок Милан Мацакања: Да.

Председник већа: Јесте ли у завади са њима?

Сведок Милан Мацакања: Не.

Председник већа: Нисте. Као што сам рекао, Ви сте позвани у својству сведока, дужи сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако да не морате да одговарате на питања која Вас, односно блиског сродника може довести до тешке срамоте, односно кривичног гоњења и материјалне штете. Исто тако имате испред Вас текст заклетве, па Вас молим да прочитате то. Да ли видите?

Сведок Милан Мацакања: Да, да.

Председник већа: Прочитајте наглас.

Сведок Милан Мацакања: Сузе ми очи мало. Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Председник већа: Као што сам рекао, Ви сте овде позвани у својству сведока, води се поступак по оптужници Тужилаштва за ратне злочине против Боже Видаковића и Жарка Чубрила, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва и то за догађаје који су се десили у Тењи у првој половини 1991. године и окривљеном Божи Видаковићу стављено је на терет убиство Ђуре Киша и стављено је на терет да је већи број, прогон једног дела становништва, док је окривљеном Жарку Чубрилу стављено на терет убиство више, односно изведено и убијено 11 лица хрватске националности. Ви сте већ у два наврата били испитивани, дали сте свој исказ. Једном сте дали пред полицијом, једном код истражног судије то је 13.09.2011. године, да ли остајете при ономе што сте тада рекли?

Сведок Милан Мацакања: Све, сваку ријеч.

Председник већа: Добро. Немате ништа ново да додате у вези тога?

Сведок Милан Мацакања: Немам. Истину сам говорио, истину ћу и сад рећи.

Председник већа: Онда је можда најбоље да кренемо са питањима. Изволите.

Заменик тужиоца: Добар дан, Снежана Станојковић заменик тужиоца. Ја ћу Вам поставити неколико питања господине Мацакања. Пре свега као што Вам је председник већа рекао Ви сте дали пред истражним судијом свој исказ 13. септембра 2011. године, тога се сећате?

Сведок Милан Мацакања: Да.

Заменик тужиоца: Па ако веће нема ништа против ја ћу кренути само да појаснимо неке ситуације које смо имали том приликом. Кажите ми из тог доба да ли се сећате Боже Видаковића и Жарка Чубрила?

Сведок Милан Мацакања: Да.

Заменик тужиоца: Да ли можете кратко да нам кажете шта су они радили током јула 1991. године?

Сведок Милан Мацакања: Ја бих почео од рата од 07. до 14.

Заменик тужиоца: Па не, само ми одговорите, Ви остајете при Вашем исказу, само ћемо да се фокусирамо.

Сведок Милан Мацакања: Да, а којег датума, шта су радили?

Заменик тужиоца: Па значи од 07.

Сведок Милан Мацакања: Од 07.?

Заменик тужиоца: Да.

Сведок Милан Мацакања: Па 07. је почео рат.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Милан Мацакања: А прије тога колико знам они су сакупљали оружје и тако становништвима нашим. 07. је почео рат рано у зору напад. Имали смо тај дан четири рањена и два мртва и Киша Ђуру који је би заробит тај дан.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Милан Мацакања: Ја сам вршио дужност у цивилној заштити у позадини, подијелио сам доручак то јутро и чуо сам да је Киш Ђуро одведен у Дом у биоскопску дворану. Кад сам се враћо од центра, у Тењу сам био у центру, а биоскопска дворана је око 150-200 метара, чуо сам рафал. Шта је било, ко пуца, питам, каже, човек наишо, каже човек „Божо Видаковић убио Ђуру извео га ван и убио га“. Моментално сам отишо да видим, између дворане и дечијег вртића лежо је Киш Ђуро, рафал од главе према тијелу му је на десну страну, то сам примјетио. Ту је остао лежат док га нису пребацили у православно гробље у капелу.

Заменик тужиоца: Добро. Кад смо већ код Ђуре Киша, кажите ми ко га је пребацио у православну капелу, да ли се тога сећате?

Сведок Милан Мацакања: То не знам, али ја сам га, добио сам наређење да га ја пребацим куд знам.

Заменик тужиоца: Од кога сте добили наређење?

Сведок Милан Мацакања: Наређење од мога, из возног парка био је неки.

Заменик тужиоца: Добро, колико можете да се сетите, свесни смо чињенице да је прошло 20 година.

Сведок Милан Мацакања: Да, не могу се сјетити, не могу се сјетити.

Заменик тужиоца: Да, да.

Сведок Милан Мацакања: Добио сам од њега наређење каже „Иди и покупи га, вози га куд знаш“. Ја сам знао ди му је стара кућа, ди му је сестра јер нисам смио у католичко гробље отићи јер је отворен тамо простор и ја и ја овај мртвозорник Бугарски Пајо натоварили смо га и реко сам „Ајмо га одвести у његово двориште“. Ту смо и њега и.

Заменик тужиоца: Сем Паје Бугарског и вас, је ли био још неко присутан кад сте ви то тело, да ли можете да се сетите?

Сведок Милан Мацакања: Је.

Заменик тужиоца: Ко?

Сведок Милан Мацакања: Био је један Лазо, Лазо комшија, он је тамо био, ја мислим да су помогли, јер ја сам возио под маском, нисам могао издржати да вам будем искрен и био је Голек, Голек још у мртвачници, то нисам знао, без ноге.

Заменик тужиоца: Добро, ајте овако, само да се вратимо.

Сведок Милан Мацакања: Па сам обадвојицу оставио ту и јавили смо Црвеном крсту да их преузму.

Заменик тужиоца: Добро, значи тог 07.07. Ви чујете рафал, одлазите тамо и видите то што сте нам управо испричали, кажите ми само ову чињеницу сад што сте изнели да товарите тело и све да би га превезли, кад је то било у односу на рафал?

Сведок Милан Мацакања: Па сутрадан.

Заменик тужиоца: Сутрадан?

Сведок Милан Мацакања: Сутрадан да.

Заменик тужиоца: А кажите ми тај дан кад сте чули рафал да ли Ви одлазите да видите шта се десило?

Сведок Милан Мацакања: И одма сам дошао и видио сам, погледо сам Ђуру Киша, лежо је на десну страну и видио сам да одозго рафал је пустит од главе до...

Заменик тужиоца: Јесте ли још неког срили тада ту?

Сведок Милан Мацакања: Не, нисмо, нисам обраћо пажњу, ишо сам лично да видим само да се уверим да ли је Киш Ђуро.

Заменик тужиоца: Нисте никога срили?

Сведок Милан Мацакања: Не.

Заменик тужиоца: Ја бих сад прешла на овај други део оптужнице, значи везано за страдање цивила, па ме пре свега занима, значи ми смо овде током истражног поступка испитали одређени број сведока и сад бих уколико немате ништа против осврнула се само делимично везано, Ви сте током истражног поступка детаљно описали тај догађај тако да нам је то у том смислу јасно.

Сведок Милан Мацакања: Јесам све.

Заменик тужиоца: Међутим, ја имам питање за Вас, а везано за, све како је описано да ли бисте поновили тај део или како сте описали током истражног поступка остајете при томе?

Сведок Милан Мацакања: Ја могу све једну ријеч поновити што сам реко, али Ви ако имате питати питајте.

Заменик тужиоца: Добро. Мене пре свега занима, ајте онда кажите ми камион у којим су цивили превезени, кажите ми чији је то камион?

Сведок Милан Мацакања: Прво сам добио информацију каже „војни камион купи Хрвате цивиле, становништво хрватске националности“. Ја нисам имао интереса за то, нити знам. Касније сам дознао да су поватани, блокирано је село, не знам ко је повато и каже „затворени су у биоскопској дворани“ и добио сам информацију да је мој пријатељ Хорват Анушка међу њима. Нисам хтео одмах ићи тамо, нисам имао ни времена, реко отићи, сутра ћу носити доручак, ручак или вечеру њима па ћу обићи. Камион је био војни, баш је био отворен, то је био камион војни што се вози алат јер сам погледао унутра и видим оне полице, две-три полице ту су ваљда они смјестили. Војска активна, два војника, био је зет од Киша, Киш ће се, ово име од Киша ће се провлачити овде кроз. Зашто? Зато што је Ђуро убијен, Винко Киш је мој зет такорекоћ, сестра од Киша убијена је у томе, њезин је муж убијен у томе и зет је овај био активни војник и један Словенац су дошли да покупе те Хрвате, чије је наређење ја не знам, углавном су поватани и затворени су у биоскопској дворани.

Заменик тужиоца: Добро. Значи камион је био војни?

Сведок Милан Мацакања: Војни.

Заменик тужиоца: Тако сте ми рекли.

Сведок Милан Мацакања: Да војни, сигурно.

Заменик тужиоца: Јесте ли га раније виђали у Тењи?

Сведок Милан Мацакања: Не.

Заменик тужиоца: Тад први пут?

Сведок Милан Мацакања: Дошло је неко наређење, њих су двојица о ђа и Словенац и Хрват од Киша то је зет мали, ја сам, познам га и видео сам да га познам.

Заменик тужиоца: Добро, значи све како сте рекли у истражном поступку цивили су натоварени, ви возите као што сте то већ то и описали да се не бисмо на то враћали, сад долазите у Силаш?

Сведок Милан Мацакања: Е не.

Адв. Симо Кнежевић: Ја се извињавм, имам примедбу на, ако дозвољавате. Нејасно је било питање тужиље.

Председник већа: Сачекајте само да.

Адв. Симо Кнежевић: Чији је камион био, знате, то је битно.

Председник већа: Добро, поставићете Ви питање, имате Ви право да поставите питања, пишите то што имате па кад буде. Изволите.

Сведок Милан Мацакања: Ја бих сад само исправку, војни камион је купио цивиле прије нег што су затворени, а оно за Силаш то је други камион, ето колико сам ја сад нешто, разумете.

Заменик тужиоца: Који је то камион био?

Сведок Милан Мацакања: Камион је био, то је било остало из Хрватске један Кнежевић Бранимир он је био задужен за њега за цераду, сад нисам ја знао која је марка али сам сад дознао и тако, то је био његов камион кад су цивили натоварени за Силаш, разумете. У Силаш смо дошли, не, идемо редом. Кад је кренит камион, кад је натоварен са људством ја нисам био ту, значи ја сам отишао према Силашу пјешке, нисам знао ко вози тај камион, нисам знао ко ће бити у њему, ни ништа. Кад сам ускочио у пола села, значи према Силашу сам кренио пјешке према сину, према Боботи да видим како могу доћи до сина јер ми је рањен у Боботи први дан одмах, ускочио сам у камион и видео сам Чубрило Жарка с аутоматском пушком и Кнежевић Бранимира, значи њега нисам видео уопште, овај нисам знао. Пита ме „идете за Силаш“, „Идемо“, и ту су били цивили утоварени ови хрватске националности, а два добровољца су била испод цераде с њима. Долазимо у Силаш у школу, Чубрило излази, ја излазим, овај добровољац излази, а Саво је осто, не Саво, овај Јово, Јово је остао крај цивила да их чува, ми смо отишли одмах у село у центар села. Тамо смо легли у ону ладовину, била је јака врућина, седми месец, то је било 07.07. Чубрило се изгубио, нема га, реко вјеројатно отишао је ради замјене, да види где ће се замјенити цивили, јер ја сам мислио, знам да се замјенили цивили овде према Богојеву, не знам ни ко је то вршио прије и кад сам унишо у камион пита „јел возиш на замјену“, каже „возим“, реко ваљда према Винковцима према горе, немам појма. Кад смо дошли тамо били смо једно сат и по, два, у Силашу, и дошло је наређење „покрет“, идемо, ај фала богу јер мислио сам, знао сам једну цесту да иде према, попреко једна цеста то Хрвати су држали па смо ишли около и онда каже „покрет“. Каже мени „остаће Кнежевић Бранимир“, нек остане

у Силашу, а идемо ми и наводно сам ја треба возити тај камион али ја кад сам отворио врата кажем овоме имаш пушку, овај добровољац до врата, Жарко до врата и ја сам сјео, били су кукурузи велики, боја сам се, рат води се, Вуковар то је војске около све како је. И Жарко Чубрило је онда командовао „лево, десно, горе, доле“ и ишли смо мало кроз ону шуму крај игралишта једно 100-200 метара и изишли смо на неки пут, ја мислим да је то пут од Боботе према Винковцима, како се зове село, ја нисам никад тамо био. Долазимо у Боботу, ја ћу мало сад скратити оно што сам писо.

Заменик тужиоца: Јесте.

Сведок Милан Мацакања: Долазимо у Боботу реко фала богу, унишли смо, прва улица десно ми смо унишли у Боботу значи прошли смо за, како се зове оно мјесто тамо, Пачетина, значи прошли смо Пачетин, долазимо у Боботу. Прва велика кривина али има цеста десно, то се сећам добро, каже „стани ту десно“. Ту смо стали, Жарко Чубрило је искочио из камиона и отрчо је доле у ту кућу некад видео сам да је двориште кућа увучена једно 15 метара можда, погледо сам, оде доле, онако провирио сам. Вратио се са наоружањем, видео сам други, још ја питам шта је то, реко ја мислио ракете, нисам никад оружје такво видео у животу и онда се они почели мени смијати њих двојица, ајде добро ја испо сам будала. Идемо назад, враћамо се назад, не у Боботу у село, него назад. Они једно 200-300 метара и сеоска стража ту стоји и зауставили су нас, значи кренули смо према Пачетини, не у Боботу него... Жарко је отворио врата, мотор је радио и нешто је питао тога, овај то сам видео, каже „трећа линија, четврта лево“, реко ајде добро, то сам чуо добро запамтио. Ишли смо кроз кукурузе једно 200-300 метара, кукуруз је велики и излазимо на једну чистину, пољана. Кад сам видео, срамота ме рећи али то је било сточно гробље, стотину крава, стотину свиња вероватно из Вуковара од свака, одозго, то је све онај од граната бачено, није закопано ништа, велика је врућина. Стали смо, Жарко је изишо на десну страну, овај изишо лево, она промаја мене убила, ја сам искочио, нисам знао куд ћу него одакле смо дошли одмах иза камиона. Повраћао сам, мука ми, имам бронхи астму, тешко сам оболио. Кад сам чуо да звижди нешто, звиждуке, погледам овако кроз сузе видим Саво попео се горе помаже, ови су сви били свезани на леђа, он избацива њих доле, помаже не могу се дигнути вјеројатно јер су сједили, утрнуле им ноге, како год један пао тако је Жарко Чубрило два метка, један, два, три у главу испалио свакоме и остали су сви на хрпи, то је било само десет минута. Сјели смо у камион, кренили назад, тешко мене, шутња све, реко сам „Молим те Жарко, пошаљи неког нек закопа јер срамота је стварно“, реко је „Хоће“. Други дан је реко, ја сам, „закопали су“, реко добро је. То је био 13. Вратили смо се кући, да, кад смо дошли у Силаш преузима Кнежевић свој ауто, пита мене „кажи ди су, јесте предали“, реко „шутити“ и знам да има жену Хрватицу ко и ја, реко „не питај ништа, није добро, шутити, немој ником ништа говорити“. Кад смо дошли у Тењу ујутро доручак сам подјелио, таман се са Ребрачом командантом сретнем, каже „Јеси видео сина“, „Јесам“. „Ди су људи“, реко „Жарко их побио у Силашу“, он је почео викати и на себе и на мене и био је љут, реко нисам никад ево до сад никад никоме то реко, сад сам моро рећи истину и сву истину, друге нема. Било је 13 људи, ја знам сигурно, то је то. Ако имате шта слободно питајте, ја нећу лагати ни једну ријеч.

Заменик тужиоца: Ево овако, ја бих се онда осврнула око тог камиона и те вожње пошто овде имамо исказ, сад не знам како бих, пошто је за јавност, Јово Личина је дао исказ свој и то је било пред истражним судијом дана 10.08. где он каже да је у товарном делу камиона су били он и Саво.

Сведок Милан Мацакања: Јесу били до Силаша.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Милан Мацакања: До Силаша. Касније преузима овај, а он остаје испод цераде са овима.

Заменик тужиоца: Значи ипак је од Силаша до сточног гробља возио...

Сведок Милан Мацакања: Возио је Кнежевић.

Заменик тужиоца: До Силаша?

Сведок Милан Мацакања: Да, до Силаша.

Заменик тужиоца: А од Силаша?

Сведок Милан Мацакања: Од Силаша возио је овај Саво, а Личина је био скроз испод цераде и у школи је чуво испод цераде, ја не знам да ли је нешто видио или није и кад се то дјело извршавало, то сам замаптио, њега сам видио укопаног на десној страни, кад сад ја гледам мојој левој, значи стоје укопан, држо пушку на рамену, значи и он се изненадио, вјероватно човек био у шоку.

Заменик тужиоца: Је ли Ви питате после тога Чубрила шта се то десило, зашто је то урадио?

Сведок Милан Мацакања: Ми смо се видели у Црној Гори, реко је „Жао ми је, шта ми би, шта ја направи то“, то ми је рекао.

Заменик тужиоца: Кад сте се видели у Црној Гори?

Сведок Милан Мацакања: Био ми је 1998. и 2000. тако.

Заменик тужиоца: Као што сте током истражног поступка о томе причали?

Сведок Милан Мацакања: Молим?

Заменик тужиоца: Као што сте током истражног поступка о томе причали, је ли?

Сведок Милан Мацакања: Не, он је, нисмо ништа о томе јер нисам ја знао да ће се на мене, да будемо и то нешто, отворени. Ја нисам, ја сам био у Црној Гори одмах, ја нисам имао никаква обавештења, ништа вамо, тамо. Онда је он био код мене и каже „Шути, тапкају у мјесту, тапкају у мјесту“, а он је ишо, мени је забранио да одем у Хрватску и претио ми, вамо, тамо, није то битно, а он је ишо по Хрватској, значи њега кад се људи ти товарили и кад је кренит камион из Тења, да вам кажем нешто, они су рекли да сам ја возио камион што није истина. Значи није нико видио ни Кнежевића, ни Чубрила, замислите то сам баш гледо, прочито сам, ови свјedoци из Тења они што су, значи ја нисам био уопште, е онда су открили да је Кнежевић возио камион, да је то његов камион и да је био Чубрило ту и тако, јер ја сам био на мети хрватских

истражитеља јер сам касније ступио с њима у вези, жена ми бивша, жена ми викала „Милане, тражи те, Милане тражи те“, ко ме тражи, зашто, онда сам осјетио да се врти све око мене и моје прије Хорват Анушке, е то је зато толики поступак вођен...

Заменик тужиоца: Кажите ми колико Ви познајете Жарка Чубрила?

Сведок Милан Мацакања: Па Жарка Чубрила познам па прије тога, ја не знам, можда 5-6 година или више, па једно 5-6 година, упозно сам га, правио сам за гаражу дозволу и за паркинг, имо сам свој камион у то време па смо постали мање-више и кућни пријатељи, пријатељи смо били стварно што је је, као и са Божом, ја не могу.

Заменик тужиоца: Пријатељи значи?

Сведок Милан Мацакања: Па пријатељ, као познаник пријатељ, ето тако.

Заменик тужиоца: Сад бих се само осврнула на део одбране Жарка Чубрила током главног претреса од 20. новембра, не пардон 29. октобра и у својој одбрани, ако дозволите ја ћу прочитати део исказа, Жарко Чубрило каже: „Милан и ја исто били дугогодишњи познаници из Тења“, значи у том делу је рекао, а везано за страдање цивила он наводи да сте се ви током 1996. године срели, 1995.-1996. године посетио Тењу, у селу сам срео Милана Мацакању, поздравили смо се и питао ме уколико не желим да се вратим у Тење и да живим, да наставим живети у Тењи био би вољан дозволити да се са његове куће, скине грађевински материјал.

Сведок Милан Мацакања: С чије?

Заменик тужиоца: Кућа Жарка Чубрила, зато што сте Ви од њега молили га да скине материјал са његове куће да би сте се Ви одселили у Црну Гору, да ли се сећате тога? Јесте ли икада неки материјал са његове куће скидали?

Сведок Милан Мацакања: Не верујем.

Заменик тужиоца: Молим?

Сведок Милан Мацакања: Не верујем, не.

Заменик тужиоца: Значи не сећате се тог 1995.-1996. да сте водили тај разговор?

Сведок Милан Мацакања: Не, да кажем истину не знам.

Заменик тужиоца: И у наставку тог разговора, пошто сте према његовим речима, значи кад је он износио своју одбрану, Ви сте навели да морате да се селите у Црну Гору, пошто не бих читала све, да се селите у Црну Гору и да морате да напустите Тење јер имате проблеме и да је он те Ваше проблеме повезао са јавним поговором који је био да сте Ви убили своју прију и да због тога Ви морате да одете за Црну Гору и на питање о чему се ради Ви њему наводите: „Па видим да знаш о чему се ради“.

Сведок Милан Мацакања: Не, ја нисам уопште мислио ић за Црну Гору, нисам мислио ништа, син је мој био на лијечењу у Улцињу и дошо је са лијечења су били и

онда је реко „Тата, ајмо за Црну Гору, нашо сам пријатеље и плац тамо па ћемо купити и направити кућу“, то знам и тако је и било. Реко ајде шта ћу идем с дететом, куд ћу и ја, кад он је био иницијатор тога. Купили смо плац тамо и правили смо кућу.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате јесте ли водили овакав разговор као што сам ја рекла јер то током своје одбране...

Сведок Милан Мацакања: Не, не, одакле би ја бјежо за моју прију ја нисам се ни сакриво, ни, јавно сам и радио, нисам знао да ће, можда сам планиро да ће икад доћи до тога али ја нисам се осјећо кривим никад ништа, нисам размишљао о томе, не, не.

Заменик тужиоца: Кад сте Ви напустили Тењу?

Сведок Милан Мацакања: 27., имам у...

Заменик тужиоца: Година, није битно.

Сведок Милан Мацакања: Сад ћу, да вам не лажем, нема смисла, мислим да сам баш из војне буквице извадио, одјавио сам се 27.08.1997. сам изишао.

Заменик тужиоца: Да, није толико битно, само уколико можете да се сетите.

Сведок Милан Мацакања: Ево то сам баш нешто, ипак Ви писаћете, па онда да нешто не погрешим.

Заменик тужиоца: Голико, хвала.

Председник већа: Добро, хвала. Одбрана, изволите.

Адв. Бранко Димић: Прво питање, односи се на лице које је Вама било претпостављено у то време, у јулу месецу 1991. године. Сада сте рекли да се не сећате његовог имена, а речите ми, да ли је он имао неки чин или неку функцију у територијалној одбрани, Ваш претпостављени?

Сведок Милан Мацакања: Он је, имао свој камион, ја мислим „Цамија“ га зову, а име и презиме, не знам, не верујем да је он имао, он се бавио са камионом, са превозима, он је преузео као возни парк, значи ја сам возио и храну и муницију и рањенике и мртве, и све сам то, а он је командовао нама, у сменама смо били и он је командовао где ћемо, шта ћемо.

Адв. Бранко Димић: А можете да нам објасните, зашто је он дао, овај, ову наредбу да се склоне тела покојног Киша и Голека, а не неко да кажемо, њему надређени?

Сведок Милан Мацакања: То ја не знам, он је, ја нисам ишао никада горе у команду, а он је ишао за команду, јер он је био тамо при команди, мало да, ваљда да стигне, дођу наређења до њега.

Адв. Бранко Димић: Речите ми, 07. јула тај напад који је био на село, до колико сати је трајао?

Сведок Милан Мацакања: Кренуо је ујутру рано, негде око ја мислим око 4 сата, 5 сати да је кренуо и трајао тамо до девет-десет сати, ја мислим, син ми је био, био ми је син рањен, па сам се изгубио можда у времену, али до 9 сати сигурно.

Адв. Бранко Димић: Да ли је било неких борби касније током дана?

Сведок Милан Мацакања: Касније, не, ја мислим да није, положаји су сви, свако је своје мртве покупио, рањене и затишје је било. Онда касније нормално, касније, сутрадан, прекосутра, минирање, гранате и тако.

Адв. Бранко Димић: Да ли знате, овај, ове где се Божо Видаковић налазио у време напада, на којој линији, у ком рејону?

Сведок Милан Мацакања: Е то не знам, не знам, јер ја сам био, био сам при кухињи, тамо и тако да више сам у кухињи био него, око хране сам био највише запослен.

Адв. Бранко Димић: Реците ми, да ли сте икада чули да се прича да је убиство Ђуре Киша извршио неко други, а не Божо Видаковић?

Сведок Милан Мацакања: Не, читаво село зна.

Адв. Бранко Димић: Никада није ишла друга прича?

Сведок Милан Мацакања: Не, то морам рећи, то је истина, нема ту друге приче.

Адв. Бранко Димић: Да ли сте чули да је у хрватским новинама било писано о том догађају?

Сведок Милан Мацакања: Не, нисам новине имао, нисам могао бити обавештен ништа.

Адв. Бранко Димић: А у то време, око 07.07., да ли знате да је било у саставу територијалне одбране Тења неких млађих људи из Силаша који су учествовали у одбрани?

Сведок Милан Мацакања: Ја не знам, ево мој син је био на првој линији без пушке, да Вам кажем, а не знам ко је учествовао на првој, ја нисам био на првој линији.

Адв. Бранко Димић: Не мислим конкретно на прву линију, уопште да ли су били укључени, ангажовани?

Сведок Милан Мацакања: Не знам, јер ми смо држали само према Осијеку, колико ја знам, према Загребачкој вамо, Осијеку, а онај део околостанова немам нојма.

Адв. Бранко Димић: Поменули сте овај, лице, рекли сте Лаза да је био присутан.

Сведок Милан Мацакања: То је комшија.

Адв. Бранко Димић: Да ли је то Лаза Радишић?

Сведок Милан Мацакања: Радишић Лаза ја ћу Вам само рећи две речи.

Адв. Бранко Димић: Реците.

Сведок Милан Мацакања: Тај човек није никада служио војску, у по дана се скине го, трчи а он је био сведок. То сам прочитао, срамота да је Хрватска уопште га узела, шта да Вам више кажем. Вероватно, ни ја, ни Ви, нико не може, не знам шта је изјавио, нити ме је брига.

Адв. Бранко Димић: Да ли знате његов надимак?

Сведок Милан Мацакања: Не, заборавио сам.

Адв. Бранко Димић: Јесте чули икада да га зову „Луди Лаза“?

Сведок Милан Мацакања: А то „Луди“, за то можда вероватно, не знам, ја сам рекао одмах истину, био прекопута комшија он мени тамо.

Адв. Бранко Димић: Реците нам, у то време, значи, седми, осми месец, девети месец, да ли се сећате Милета Јајића?

Сведок Милан Мацакања: Миле Јајић, он ме је примио мене у цивилну заштиту.

Адв. Бранко Димић: За шта је он био задужен?

Сведок Милан Мацакања: За цивилну заштиту.

Адв. Бранко Димић: Добро, да ли знате, ево конкретније ћу питати, да ли је он био задужен за распоређивање на радове?

Сведок Милан Мацакања: На радове?

Адв. Бранко Димић: Да.

Сведок Милан Мацакања: Не, не верујем ја.

Адв. Бранко Димић: Добро.

Сведок Милан Мацакања: То су биле, касније се ваљда исто неко је то водио, Хрвати су били овај у тим радовима, а не знам ко је то водио, то знам.

Адв. Бранко Димић: Реците ми, из тог времена, 1991. година, можда и касније, немам сигуран податак, да ли се сећате, да ли је против Бранета Кнежевића вођен некакав поступак или је хапшен због неке проневере или присвајања неке?

Сведок Милан Мацакања: У време рата?

Адв. Бранко Димић: Отприлике у то време.

Сведок Милан Мацакања: Е да, знао сам да је био два дана у затвору, значи стигла му је нека роба, сточна храна, то се сећам, каже, сточна храна, то сам чуо од њега, каже, „био сам у затвору“, „зашто?“, каже, „неко ми је украо камион“. „Шта је?“, „истоварили сточну храну“. И онда су га наводно њега затворили да би могли ваљда истоварити ваљда сточну храну, то знам.

Адв. Бранко Димић: Када је то било?

Сведок Милан Мацакања: Па почетком рата, да.

Адв. Бранко Димић: А да ли знате ко га је затворио?

Сведок Милан Мацакања: Не знам.

Адв. Бранко Димић: Не знате ко га је хапсио?

Сведок Милан Мацакања: Не знам ништа, то знам, он ми је рекао баш.

Адв. Бранко Димић: Да ли знате да је ту исто у време рата проив Паје Бугарског вођен исто неки поступак за неко казнено дело?

Сведок Милан Мацакања: Пајо Бугарски? Не верујем да је вођен, нити сам чуо то је човек за мене као цурица, то је мртвозорник, фин човек јако, није агресиван, није ништа, мислим ја га знам још, ишли смо у школу.

Адв. Бранко Димић: Да ли познајете Јелку Ерменић?

Сведок Милан Мацакања: Кога?

Адв. Бранко Димић: Јелку Ерменић?

Сведок Милан Мацакања: Не, први пут чујем.

Адв. Бранко Димић: Добро, е сада питаћу Вас и ово, у вези ових поступака који се воде против Вас у Хрватској, да ли ту има нешто што је још увек у току или су сви поступци прекинути?

Сведок Милан Мацакања: Против мене?

Адв. Бранко Димић: Да.

Сведок Милан Мацакања: То не знам.

Адв. Бранко Димић: Реците ми, да ли су Вам са стране Хрватске државе, нудили некакву нагодбу да ће да обуставе кривични поступак против Вас у Хрватској, уколико будете учествовали у поступцима који се воде у Србији као сведок?

Сведок Милан Мацакања: Бићу искрен, то је било када сам долазио овде у Србију, значи пре три године, чуо сам се са истражитељем, који је водио поступак, хрватски, Дамир.

Адв. Бранко Димић: Није важно име.

Сведок Милан Мацакања: Он ми је рекао да дођем кући, у Хрватску, неће ми ништа бити, десити, бићу својој кући, вамо, тамо, чим смо разговарали, кажем, ја се бојим, ви ћете мене затворити и тако сам му рекао, нисам отишао никада, то је истина, то сам баш му рекао, нисам ни ишао никада, баш пре три године сам ступио са њим у контакт. Он је нудио да дођем у Хрватску, ја кажем, како ћу доћи, каже, ја ћу ти набавити у Тужилаштву документе, нећеш бити затворен, сачекаћу те доћи, рекох, какви, не, бојао сам се.

Адв. Бранко Димић: Добро, реците ми, да ли познајете Мирослава Момчиловића?

Сведок Милан Мацакања: Знам.

Адв. Бранко Димић: Полицајац, је ли тако?

Сведок Милан Мацакања: Молим?

Адв. Бранко Димић: Полицајац?

Сведок Милан Мацакања: Е тога не знам, знам брат овај можда млађи, чуо сам за њега.

Адв. Бранко Димић: Да ли се сећате, њега да сте виђали у то време око 07.07?

Сведок Милан Мацакања: Не.

Адв. Бранко Димић: Хвала, немам више питања.

Председник већа: Добро, изволите.

Адв. Симо Кнежевић: Сима Кнежевић, адвокат. Господине Мацакања, ја имам више питања за Вас.

Сведок Милан Мацакања: Нема проблема.

Адв. Симо Кнежевић: Мислио сам како да их сортирам, али је можда најбоље хронолошки.

Сведок Милан Мацакања: То што знам, знам.

Адв. Симо Кнежевић: Па ћемо редом.

Сведок Милан Мацакања: Рећи ћу Вам истину сигурно.

Адв. Симо Кнежевић: Ви сте већ сами помињали своју супругу и тај први брак. Хоћете нам рећи како се зове Баша прва супруга?

Сведок Милан Мацакања: Презиме девојачко, Чутура Драгица, зову је „Цица“.

Адв. Симо Кнежевић: Она је по националности шта?

Сведок Милан Мацакања: Хрватица.

Адв. Симо Кнежевић: Хрватица. Са њом да ли имате деце?

Сведок Милан Мацакања: Имам двоје, 33 године брака.

Адв. Симо Кнежевић: Како се зову деца?

Сведок Милан Мацакања: Жељко и Софија.

Адв. Симо Кнежевић: И Софија. Помињали сте то у Вашој ранијој изјави, али да појаснимо. Софија, Ваша кћерка се негде пред рат удала, је ли тако?

Сведок Милан Мацакања: Да.

Адв. Симо Кнежевић: За кога се удала?

Сведок Милан Мацакања: За Хорват Маринка, то је син од ове Анушке што је погубљена.

Адв. Симо Кнежевић: Од Ане Хорват?

Сведок Милан Мацакања: Да.

Адв. Симо Кнежевић: Добро, када је била та свадба, да ли се сећате?

Сведок Милан Мацакања: Па била је пред рат, и ту ми се и син женио и кћерка удала, пред рат, оно баш у најгоре време.

Адв. Симо Кнежевић: Из Ваших ранијих изјава, рекли сте да нисте присуствовали свадби Ваше ћерке?

Сведок Милан Мацакања: Не, ни жена ни ја.

Адв. Симо Кнежевић: Можете рећи зашто?

Сведок Милан Мацакања: Бојао сам се, бојао сам се, то сам изјавио, прво и прво, звекало се оружјем, знам да је зет имао наоружање, знам где је била та свадба, мојој ћерки смо ја и жена поклонили хрпу суђа до „карингтонке“ собе, а нисмо ишли. Бојао сам се, ја Вам кажем отворено, ето шта да Вам друго кажем, ни жена ни ја, ишли смо у Слатину, побегли тај дан у Подравску Слатину, да нас нико не би узнемиравао кући.

Адв. Симо Кнежевић: Са ким сте били у Подравској Слатини?

Сведок Милан Мацакања: Са, био сам са једним мојим добрим пријатељем, муж и жена су били, ту из Београда, негде живе.

Адв. Симо Кнежевић: Не знате им имена?

Сведок Милан Мацакања: Јој, мозак стане, не знам.

Адв. Симо Кнежевић: Да нису случајно Мара и Стеван Гргур?

Сведок Милан Мацакања: Е Гргур, Гргур, је, ево, далеко је то ипак, Гргур Мара и Стево смо ишли у Подравску Слатину, да не би мене неко узнемирио у кући, у праву сте.

Адв. Симо Кнежевић: Добро, идемо даље, значи почео је тај рат, како сте већ описивали, 07.07. је био напад на Тење, Ваш син је том приликом рањен.

Сведок Милан Мацакања: Рањен.

Адв. Симо Кнежевић: Овај други догађај везан за убиство цивила, био је по Вашој изјави 13. јула?

Сведок Милан Мацакања: 13.07.

Адв. Симо Кнежевић: Између 07. и 13. јула, да ли сте ишли да посетите Вашег сина?

Сведок Милан Мацакања: Сина?

Адв. Симо Кнежевић: Да.

Сведок Милан Мацакања: Нисам могао.

Адв. Симо Кнежевић: Пошто је био, по Вашој изјави, у болници од 07. па надаље?

Сведок Милан Мацакања: Био је у болници, нисам могао, био је.

Адв. Симо Кнежевић: Од 07. до 13., га нисте посећивали?

Сведок Милан Мацакања: Не.

Адв. Симо Кнежевић: Или јесте?

Сведок Милан Мацакања: Не, не.

Адв. Симо Кнежевић: Значи први пут је тај 13. када сте хтели да?

Сведок Милан Мацакања: Да, био је у гипсу до појаса.

Адв. Симо Кнежевић: Да га посетите.

Сведок Милан Мацакања: Тако је.

Адв. Симо Кнежевић: Добро, када сте дошли у Боботу, где је он био смештен, Ваш син, зашто сада Вас питам више животно, Ви сте рекли шта се догађало да су Вас возали камионом лево-десно, горе-доле, због чега Ви нисте изашли из камиона и отишли да тражите Вашег сина, него се возате са Чубрилом и осталима?

Сведок Милан Мацакања: Па пазите да Вам будем искрен, од Вуковара када сам ишао, возио сам стројеве од моје, па сам знао економију са оне стране, Боботу нисам познавао, са ове стране, ништа, а и бојао сам се, разумете, бојао сам се, не знам ни где ни шта, рекох, хајде ићи ћемо сви заједно, па ћемо отићи сви заједно.

Адв. Симо Кнежевић: Али они не иду да траже Вашег сина?

Сведок Милан Мацакања: Не, ићи ћемо у Боботу касније, Жарко је рекао да ћемо отићи у Боботу.

Адв. Симо Кнежевић: Јесте били у Боботи?

Сведок Милан Мацакања: Молим?

Адв. Симо Кнежевић: Јесте били у Боботи?

Сведок Милан Мацакања: Па били смо, унишли смо у Боботу.

Адв. Симо Кнежевић: Ја Вас питам, зашто нисте изашли и тражили свога сина?

Сведок Милан Мацакања: Па нисам ни размишљао, да будем искрен, ја нисам размишљао.

Адв. Симо Кнежевић: Него се возате на мртвилиште, па назад па овамо, па онамо.

Сведок Милан Мацакања: Нисам размишљао о томе, нисам размишљао, мислио сам хајде ићи ћемо у село, ићи ћемо вамо, откуд ја знам где ћемо кренути, лево, десно.

Адв. Симо Кнежевић: Рекли сте да је он био у болници.

Сведок Милан Мацакања: Па да, то је била болница.

Адв. Симо Кнежевић: Да ли је то болница или је то нешто друго било?

Сведок Милан Мацакања: Па то је ја мислим, амбуланта, ја сам видео Црвени крст када сам дошао, вероватно амбуланта њихова, отприлике, по мом мишљењу.

Адв. Симо Кнежевић: Амбуланта чега?

Сведок Милан Мацакања: Па здравствена.

Адв. Симо Кнежевић: За људе?

Сведок Милан Мацакања: Да.

Адв. Симо Кнежевић: Да није можда ветеринарска станица то?

Сведок Милан Мацакања: Не знам, био је „Црвени крст“ горџа сам то приметио.

Адв. Симо Кнежевић: Јесте сигурни да је то био „Црвени крст“ горе?

Сведок Милан Мацакања: Је био, али не знам можете Ви, ја не знам.

Адв. Симо Кнежевић: Како сте нашли ту приручну болницу?

Сведок Милан Мацакања: Човек, довежен сам до болнице.

Адв. Симо Кнежевић: Ко Вас је довезао?

Сведок Милан Мацакања: Камион.

Адв. Симо Кнежевић: Ко?

Сведок Милан Мацакања: Овај што смо били у њему.

Адв. Симо Кнежевић: Ко?

Сведок Милан Мацакања: Овај Саво Јовановић.

Адв. Симо Кнежевић: Саво Јовановић је знао где је болница?

Сведок Милан Мацакања: Па командовао је Жарко Чубрило, откуда би он знао, нема човек појма.

Адв. Симо Кнежевић: Жарко Чубрило је знао где је болница?

Сведок Милан Мацакања: Па он је знао сигурно.

Адв. Симо Кнежевић: Жарко Чубрило?

Сведок Милан Мацакања: Сигурно.

Адв. Симо Кнежевић: Па што Вам није Жарко рекао када сте дошли у Боботу изволите господине Мацакања, ево болница, а ми идемо да убијамо цивиле?

Сведок Милан Мацакања: Ја сам, не знам, ја сам седео и нисам смео писнути, што се каже, само сам гледао.

Адв. Симо Кнежевић: Зашто нисте смели да писнете?

Сведок Милан Мацакања: Па нисам, мислио сам доћи ћемо сада.

Адв. Симо Кнежевић: Ви сви имате, нисам смео да писнем, а ја не знам зашто.

Председник већа: Само пустите да објасни.

Адв. Симо Кнежевић: Објасните ми зашто нисте смели да писнете?

Сведок Милан Мацакања: Па нисам ни питао, нисам размишљао, како ме не разумете.

Адв. Симо Кнежевић: Да ли је он Вама нешто претио док Вас је возио?

Сведок Милан Мацакања: Не.

Адв. Симо Кнежевић: Па чега сте се бојали?

Сведок Милан Мацакања: Нисам, ишли смо у Боботу, не знам где је амбуланта, не знам ништа, па сам седео, шта ја имам.

Адв. Симо Кнежевић: Зашто нисте смели да писнете?

Сведок Милан Мацакања: Па нисам писнуо, не знам одговор.

Адв. Симо Кнежевић: Добро, делимично сте одговорили на питање тужиоца, везано за Вашу комуникацију 1995.-96. године са Жарком Чубрилом и везано за материјал са његове куће. Нисте били јасни у Вашем одговору, колико сам ја запамтио, рекли сте, не верујем, не знам, дакле питање је, да ли сте Ви разговарали са Жарком Чубрилом о томе да Вам он да део материјала са његове куће?

Сведок Милан Мацакања: То не знам.

Адв. Симо Кнежевић: Не знате?

Сведок Милан Мацакања: Не знам, нити сам скидао, узео материјал, нити знам.

Адв. Симо Кнежевић: Јесте или нисте?

Сведок Милан Мацакања: Нисам.

Адв. Симо Кнежевић: А зашто говорите да не знате?

Сведок Милан Мацакања: Кажем не, ја кажем не знам, ево нисам, не знам о чему се ради.

Адв. Симо Кнежевић: Да ли познајете Јову Личину од пре рата?

Сведок Милан Мацакања: Јову Личину сам био, познам га.

Адв. Симо Кнежевић: Од пре рата да ли га познајете?

Сведок Милан Мацакања: Од пре рата познам га, јер ја сам имао кућу иза градског врта, стадиона „Осијека“, и он је туда пролазио на посао, не знам где је радио и познам га из пар пута, били смо у гостиони, значи он је иза стадиона горе у пољу становао, њега познам.

Адв. Симо Кнежевић: Од пре рата?

Сведок Милан Мацакања: Да.

Адв. Симо Кнежевић: Добро, можете ли ми рећи, од 07.07. када је био тај напад па надаље, да ли је село било блокирано?

Сведок Милан Мацакања: Блокирано је било 26.-ог, сада ћу се вратити мало назад, 26. сам био кући када је убијен Кир Јосип, доктор Забунџија, Тубић и Кнежевић, били су код мене пред кућом и ја сам питао шта да радим, не знам куда ћу. Жена ми је, дете мало, унука, син, каже, „Милане, добио је Главаш „зелено светло“ да вас нападне“. И они су отишли према Осијеку, након десет минута побијени. Онда сам видео да је враг однео шалу.

Адв. Симо Кнежевић: Ја бих Вас молио да будете конкретни, да не задржавамо све овде. Значи од 07. јула.

Сведок Милан Мацакања: 26. барикада, одмах је постављена, то сам хтео рећи.

Адв. Симо Кнежевић: Ја Вас питам, од 26. па надаље, село је блокирано?

Сведок Милан Мацакања: Да, одмах.

Адв. Симо Кнежевић: Чија је то, чије су то барикаде?

Сведок Милан Мацакања: Они су метли горе изнад села, а ми смо.

Адв. Симо Кнежевић: Ко, ко они?

Сведок Милан Мацакања: Па не знам ко, ја сам био у кући када сам изашао, видим и комбајне и камионе и све, овај, блокада.

Адв. Симо Кнежевић: Када питам ко, мислим у том смислу српске или хрватске блокаде?

Сведок Милан Мацакања: Српске, наше, са ове стране, а они су метли горе.

Адв. Симо Кнежевић: Около села су биле хрватске блокаде, ваше па хрватске, ако гледамо из села?

Сведок Милан Мацакања: Да, да, ми у селу Тења, они су горе, два километра, три.

Адв. Симо Кнежевић: Добро, такође су имали своје блокаде?

Сведок Милан Мацакања: Да.

Адв. Симо Кнежевић: Око села?

Сведок Милан Мацакања: Да.

Адв. Симо Кнежевић: Добро, колега Вас је питао, али можда сте датуме овај побркали, рекли сте да сте пре три године били у контакту са истражним органима из Хрватске. Међутим, из документације која је у спису, Ви сте имали контакте са њима још раније?

Сведок Милан Мацакања: Раније, да, али ово је задњи контакт, оно што ми је поставио питање, да ли су ме звали, јесу.

Адв. Симо Кнежевић: Ја бих Вас питао за то раније, по што тамо постоји извештај од овога полицајца иследника кога сте помињали, где је он рекао да Вам је понуђено и да ће видети могућност да Вам се дају одређене погодности ради Вашег учествовања у том поступку.

Сведок Милан Мацакања: То не.

Адв. Симо Кнежевић: Тако стоји у његовом извештају.

Сведок Милан Мацакања: Не, није ми ништа нудио, само ми је, ја сам рекао, овај, претио ми је, зато сам и дошао највише, да Вам будем искрен, није ми нудио, него је рекао-имаш црногорско држављанство, ми то знамо, ми оно, ми ћемо тебе, они ће тебе ухапсити, тамо ће допремити до Хрватске. Онда сам ја извадио, нормално, држављанство Републике Србије, ја кажем, ја немам ни хрватско, ни црногорско, имам то, не можете ми ништа. Е, пред долазак, значи пре четири године када сам ја, ја сам осетио да ме полиција прати у Бару, у Сутомору, јер полицајац је један дошао, неки капетан и пита, да ли знаш зашто сам дошао, рекох, предвиђам. И када сам ја то видео, спаковао сам се, посао више сам губио тамо, немам држављанство и дошао сам овде. Али пре поласка, 01.03. ми је рођендан, 03.03. сам се задњи пут чуо са тим истражитељем, онда ми је он понудио документацију да дођем, да ме неће нико, рекох, немојте, држите по затворима све наше, бојим се, ја сам болестан, нећу. И зато сам дошао овде јер ако ме затворе, па од Црне Горе доведе ћу бити два месеца по затворима болестан, без таблета, без ичега, рекох, идем ја сам овде и јавио сам се одмах Сави Штрпцу, у Београд, Саво шта да радим, да се пријавим овде, каже, немој ништа, они ће тебе наћи и тако.

Адв. Симо Кнежевић: То сте већ рекли.

Сведок Милан Мацакања: Да.

Адв. Симо Кнежевић: Хтео бих још само да Вас питам, везано за овај део када по Вашој изјави се из камиона истоварају ови цивили, Жарко их убија.

Сведок Милан Мацакања: Да.

Адв. Симо Кнежевић: Рекли сте да сте, сузиле Вам очи од тога, а шта сте Ви видели?

Сведок Милан Мацакања: Ја сам, како сам клечао, десет, дванаест, петнаест метара иза камиона, видео сам добро слику Јове, Саво је избацивао, Чубрило био на десној страни, и чуо сам једно пет, шест оних звиждука, пригушивача, то ја нисам никада, онда сам погледао шта се дешава. Видео сам како скочи, како стезају на рукама, на леђима, сваки клекне и онда је сваком метак, два испалио у главу. И то сам мало погледао, онако и више нисам, мука ми је била, нисам смео ни гледати, страх је нормално.

Адв. Симо Кнежевић: Када се то завршило, да ли сте прилазили можда тим жртвама?

Сведок Милан Мацакања: Не, не, онда се окренуо камион, ја сам само ускочио опет.

Адв. Симо Кнежевић: Нисте прилазили да их Ви погледате?

Сведок Милан Мацакања: Ма какви, ни говора.

Адв. Симо Кнежевић: Хвала, немам више питања.

Председник већа: Хвала, окривљени имате ли Ви питања?

Опт. Божо Видаковић: Ево овако.

Председник већа: Морате стати овде поред микрофона.

Опт. Божо Видаковић: Господине Мацакања, ја бих ево да те питам, да ли знаш име и презиме који ти је рекао да сам ја убио Киша?

Сведок Милан Мацакања: То не, не, то је било оно у ходу све.

Опт. Божо Видаковић: У ходу?

Сведок Милан Мацакања: Да, не могу се сетити.

Опт. Божо Видаковић: Знаш ли ти овај, тај Радишић Лазар, где је он становао тачно?

Сведок Милан Мацакања: На главној осијечкој цести, ја сам био увучен прекопута, одмах.

Опт. Божо Видаковић: Ја знам где си ти, али не знам где је он.

Сведок Милан Мацакања: Он је прекопута, код Цаје месара одмах.

Опт. Божо Видаковић: Тај је видео да сам ја водио везаног Ђуру Киша?

Сведок Милан Мацакања: Е то ја не знам.

Опт. Божо Видаковић: Добро, добро.

Сведок Милан Мацакања: То не.

Председник већа: Само поставите питања.

Опт. Божо Видаковић: Значи, луд је тај по твојој процени?

Сведок Милан Мацакања: То знаш и ти.

Опт. Божо Видаковић: Добро, под два, када си, ја сам био командир чете.

Сведок Милан Мацакања: То ја не знам.

Опт. Божо Видаковић: Добро, али ја ти сада кажем.

Сведок Милан Мацакања: Добро.

Опт. Божо Видаковић: Био сам командир четврте чете и држао сам део према Осијеку и према Вуковару, значи главни пут који је био, који није био отворен, једно време, јер код Прпе се излазило. Да ли то знаш?

Сведок Милан Мацакања: Код Прпе знам, он је био цивилна.

Опт. Божо Видаковић: Ево видиш, како ја не знам да си ти довезао Киша у капелу на гробљу, када је то моја војска тамо била?

Сведок Милан Мацакања: Ево овако, ја нисам довезао у капелу, Киша у капелу, ја сам њега купио и овога Голека без ноге, и одвезао у његову кућу стару, ја сам то, а не довезао, не знам ко га је одвезао у наше гробље.

Опт. Божо Видаковић: Значи, а да ли је истина овај, да си ти Ђуру бацио преко ограде код његове мајке у двориште?

Сведок Милан Мацакања: Не преко ограде, отворили смо капију, слушај, о во р њ и смо капију, Лазо и о њ ј о ђукли смо их о њ ке мр в е до љ е, али ја сам погрешно, нисам одвукао његовој сестри, него брату где је станао Винко, ту сам погрешно, капија до капије.

Опт. Божо Видаковић: Е сада, реци ти мени, да поновиш ми, како рафал, колико је то метака отприлике испуцано?

Сведок Милан Мацакања: По мени три-четири.

Опт. Божо Видаковић: Три-четири?

Сведок Милан Мацакања: Три-четири, јер сам погледао одоздо, од браде до, на десну страну си га пресекао.

Опт. Божо Видаковић: На десну страну?

Сведок Милан Мацакања: Да.

Опт. Божо Видаковић: А како онда Пајо Бугарски каже да је имао три метка погођена у леђа?

Сведок Милан Мацакања: Можда су му изашла, можда је Пајо видео он је лежао на десној страни, овако, ја сам видео десну страну, а Пајо можда е, Пајо Бугарски је био мртвозорник, вероватно је у том свом, у Црвеном крсту да се установи, вероватно.

Опт. Божо Видаковић: Шта ти сматраш тога Пају за финог човека?

Сведок Милан Мацакања: Па за мене је миран, знаш и ти да је увек био као цурица.

Опт. Божо Видаковић: Види.

Сведок Милан Мацакања: А ја не знам.

Опт. Божо Видаковић: Ја га знам из једне друге ствари, он је силовао своју сестру.

Председник већа: Молим Вас.

Опт. Божо Видаковић: И био годинама у затвору.

Председник већа: То пустите, он Вам поставља питања, а то што Ви знате, ставите после притовор.

Сведок Милан Мацакања: Ја то не знам, за мене је.

Председник већа: Него поставите питања сведоку.

Опт. Божо Видаковић: Добро, значи тако како сам рекао, нека стоји. Да ли сам ја при утовару Хрвата у камион био када сте ви утоварали Хрвате за Силаш и шта ја знам, био са вама?

Сведок Милан Мацакања: Нисам те приметио.

Опт. Божо Видаковић: Ниси ме приметио?

Сведок Милан Мацакања: Не.

Опт. Божо Видаковић: Да ли си приметио да сам ја био у том возилу када сте ишли за Силаш?

Сведок Милан Мацакања: Не.

Опт. Божо Видаковић: Седео у кабинини?

Сведок Милан Мацакања: Не.

Опт. Божо Видаковић: Ниси ме видео?

Сведок Милан Мацакања: Не, било је нас пет.

Опт. Божо Видаковић: А Кнежевић Бранислав?

Сведок Милан Мацакања: Он је возио, да..

Председник већа: Опет Ви, само поставите питања.

Опт. Божо Видаковић: Добро, а да ли је истина да је Винко Киш лично причао да је твој отац Душан, а то има у папирима.

Сведок Милан Мацакања: Добро, добро.

Опт. Божо Видаковић: Рекао да си дошао пијан и да си рекао да си поубијао неке Хрвате? Да ли то Винко лаже?

Сведок Милан Мацакања: Винко Киш чим је почео рат, он је избегао у Патиће, пошто је Мађар он је отишао, ја га више никада нисам видео, значи ја га нисам видео. А мој отац је дошао пред рат, и ја никада у животу нисам рекао, нити бих рекао да није дошло, никада не бих рекао никоме за овај случај. Ја морам рећи сада.

Председник већа: Само одговорите, само на питање, да ли је то тачно или није тачно?

Сведок Милан Мацакања: Не, не.

Председник већа: Да је причао да сте то Ви урадили?

Сведок Милан Мацакања: Боже сачувај.

Опт. Божо Видаковић: Е онда, то би било, ово није за тебе, ово је за овога. Хвала ти.

Председник већа: Добро, ако нема више питања, изволите господине Чубрило.

Опт. Жарко Чубрило: Добар дан, Жарко Чубрило. Сведок је у својим изјавама до сада изјавио да је у Тењи почетком сукоба објављена мобилизација. Може ли нам данас објаснити, ко је објавио ту мобилизацију, када и да ли је он тада имобилисан у неке јединице?

Сведок Милан Мацакања: Прво, нисам био у никаквој странци да знам о томе, нисам добио наоружање, а и не знам, јер сам дошао „грлом у јагоде“, морао сам побећи из куће и отишао сам одмах да се јавим цивилној заштити, јер ту сам гледао да ухватим прву помоћ или неки камиончић, на положај не могу ићи болестан.

Опт. Жарко Чубрило: Извињавам се, ја сам конкретно поставио питање.

Сведок Милан Мацакања: Да, да, знам, не.

Опт. Жарко Чубрило: Молио бих само одговор.

Сведок Милан Мацакања: Не знам ко је вршио мобилизацију, не знам ништа.

Опт. Жарко Чубрило: Рекли сте да је расписана, објављена мобилизација, ја сам мобилизиран у цивилну заштиту, а мој син на прве борбене положаје. Ко је расписао ту мобилизацију и када?

Сведок Милан Мацакања: Ја сам дошао добровољно код Јајића Миле, мој син је имао наоружање јер се дружио са колегама, својим пријатељима, без пушке, јер нисмо добили ни ја наоружање, ни он.

Опт. Жарко Чубрило: Добро. Сведок је изјавио да је он чуо да сам ја наводно био комесар у штабу села. Од кога је он то и где чуо у Тењи или где?

Сведок Милан Мацакања: Чуо сам на улици, питао сам људе тамо, ко је, каже, политички комесар, какву има дужност, касније сам се мало пропитао, чујем политичку као, политички комесар, јер ја нисам био у штабу, не знам ко је како вршио, нисам никада, ево то сам само чуо, од људи. А да ли је истина или не, то не знам.

Опт. Жарко Чубрило: Када каже сведок, касније сам се мало пропитивао, шта то значи, када се то пропитивао, временски?

Сведок Милан Мацакања: Па ја сам одмах питао, рекох како, знате за чега, јер не знам ко је вршио прве, једну, две, три замене, не знам колико је било замена, одмах у почетку, па ја сам видео да сте Ви господине Жарко, вршили замену, јер знам да си школован, овако и ту дужност вероватно си вршио, ја не знам ко је вршио прво, зато сам и имао пуно поверења у тебе.

Опт. Жарко Чубрило: Добро, сведок је до сада изјавио да му је полицајац Голубовац дозволио да посети те затворенике у кино-сали, да је мало са њима попричао и шалио се мало.

Сведок Милан Мацакања: Да.

Опт. Жарко Чубрило: Јер је знао да ће они ићи на размену. Моје питање је, да објасни, како је он то знао да ће ти људи из притвора ићи на размену?

Сведок Милан Мацакања: То нису била војна лица, то су били цивили, цивили које сам знао, ја сам знао њих, јер су ме и одхранили практички и знао сам да је ту прија, и ако идем тамо и наишао сам на њезину Церенко Марију, коју сам добро познавао, нормално, ове сам познавао, знам их све, али нисам прије, рекох хајде сада пошто сам радио већ при кухињи, имао сам доста и завоја и постељине и вамо, па ћу им однети воде и WC папир, знам затворени су били доле, где се карте издају у биоскопској дворани, имају WC, али знао сам да немају кревета, сто-посто, па сам понео и ћебад и тако. И са њима сам се мало шалио и стварно сам се насмејао и све и морам рећи ово, то нисам рекао, Марија та Церенко, каже, „Милане, ако ме убију, имам ја свој споменик па ме сахрани“. Након тога смо се почели смејати и тако, дошли је до смеха, како сам и изјавио. Рекох, „ићи ћете за дан, два, бежи, ко ће сахранити и то“.

Опт. Жарко Чубрило: Добро, сведок је рекао када смо се са сточног гробља вратили у Боботу, видео је Црвени крст и да је ту болница.

Сведок Милан Мацакања: Да.

Опт. Жарко Чубрило: Може ли сведок да нам мало опише ту неку трасу кретања и где смо ми те, како у селу дошли до те локације где је та болница, да он види Црвени крст? Да ли је то центар, лево, десно?

Сведок Милан Мацакања: То је центар, можда прва улица лево, не могу се ја сетити, али сам видео да амфор има и десно сам улазио унутра, то се сећам. И видео сам као амфор и десно.

Опт. Жарко Чубрило: Можда прва улица лево?

Сведок Милан Мацакања: Па сада ко ће знати, у центар, ја мислим да смо дошли у центар. Сада то није битно толико.

Опт. Жарко Чубрило: Пошто је сведок рекао да доласком у ту болницу је он посетио, отишао посетити сина, а Жарко је ту отишао у штаб и вратио хеклер и узео своју пушку.

Сведок Милан Мацакања: Тако је.

Опт. Жарко Чубрило: Претходно је рекао да смо у центру скренули десно, стали пред неком кућом која је петнаест метара увучена, и да сам ту оставио аутоматску пушку своју и узео хеклер.

Сведок Милан Мацакања: Да.

Опт. Жарко Чубрило: Моје питање је, ако је то тако, како сам ја онда могао на некој другој кући, на некој другој локацији која није она локација где сам оставио своју пушку, да преузем своју пушку на тој локацији у болници?

Сведок Милан Мацакања: То је добро питање, вероватно си имао некога тамо ко ти је донео у договору са тобом, ја то, а ово је истина што сам ја изјавио.

Опт. Жарко Чубрило: Добро, вероватно.

Сведок Милан Мацакања: Јер ово је истина што сам рекао.

Опт. Жарко Чубрило: Добро, у изјави од 13.09.2011. године, на страни 13 па доле при дну странице, сведок је казао, цитирам: „Ја сам мислио да сам једини сведок, јер се неће“, па има нешто неразумљиво, пропуштено, није откуцано, па каже, „ова добровољца, ова два добровољца“ и ово „јер се неће претпостављам можда пронаћи или открити, шта ли“. Нећу да претпостављам, шта би могло бити, али фали ми та реч, па сведок можда зна шта је тада говорио, на чега је мислио, па да нам објасни, зашто је он мислио да је он једини сведок, јер се неће не знам шта, са добровољцима?

Сведок Милан Мацакања: Они су били добровољци, значи и нико није знао осим њих, други ће можда отићи на другу страну, трећи на трећу, ја сам морао себе обезбедити, јер сам добио од тебе претње, а рекох, ова двојица, да ли је неко њих видео, да ли знају имена, да ли оно, и онда сам ја се осећао једини сведок. Нисам ни знао јер сам у Црњуј Гори да ли су они живи, да ли су још где су, где станују, то не знам и никада их нисам видео. Зато сам се осећао да сам једини сведок.

Опт. Жарко Чубрило: До ђ о каже у изјави на страни, добро, то смо разјаснили, да се осврнем на овај извештај о разговору са инспектором полицијским службеником Дамиром, кога сте данас спомињали, Дамир Храстински.

Сведок Милан Мацакања: Храстински, да.

Опт. Жарко Чубрило: Који у том свом извештају о Вашем разговору од 08.06.2007. године, каже, цитирам: „На мој директан упит које су особе утоварале и водиле заробљенике у камион, Милан Мацакања је одговорио да ми не може рећи о којој се особи ради, већ је рекао да се ради о особи која је са подручја Тења избегла у Нови Сад“. Па затим прескачем једну реченицу, па додајем уз ту особу налазила су се још двојица њему непознатих добровољаца, односно исте не познаје и не зна одакле су“.

Председник већа: Добро, то нису докази у поступку.

Сведок Милан Мацакања: Али зашто бих ја рекао њему.

Председник већа: То нисмо користили као доказ, не можете да предочите нешто што није доказ у поступку, значи Ви предочавате нешто што се налази у списима предмета, то је белешка.

Адв. Бранко Димић: Извињавам се, нисте одлучили о издвајању још увек.

Председник већа: Не мора да се издвоји то, не може да се предочава нешто што није доказ. То би било исто као када би службену белешку предочавали, исто, у полицији.

Сведок Милан Мацакања: Добро, то је истина што сам ја рекао, па нисам хтео рећи, нормално, зашто да говорим имена, нечија њему баш.

Опт. Жарко Чубрило: Мене си прикривао, тајио си ме?

Сведок Милан Мацакања: Ником нисам хтео рећи, ништа.

Опт. Жарко Чубрило: Добро.

Сведок Милан Мацакања: Када си већ открио, онда сам морао рећи истину.

Опт. Жарко Чубрило: У реду, можда ћемо имати прилику да позовемо инспектора Храстинског, као сведока овде. У реду, то ћемо накнадно одлучити.

Сведок Милан Мацакања: У реду, није проблем.

Председник већа: Добро, изволите.

Опт. Жарко Чубрило: У приговору Вашем на оптужницу, када сте оптужницу из Хрватске примили?

Председник већа: Чекајте, о коме сада приговору говорите?

Опт. Жарко Чубрило: Не, не, хтео сам прво да утврдим да ли је.

Председник већа: Не можете га питати о приговору на оптужницу и не можемо да причамо о одговору на приговор. Који приговор?

Опт. Жарко Чубрило: Приговор на оптужницу из Хрватске.

Председник већа: Нема везе са овим поступком, питајте га оно што је овде, није он овде окривљени.

Сведок Милан Мацакања: Ево одговорићу. 01.06.2008. године, значи за пет, шест дана сам морао одмах направити приговор.

Председник већа: То је нешто сасвим друго.

Опт. Жарко Чубрило: Добро.

Председник већа: Питајте сведока оно што је он изјавио, да ли сте били или нисте били тамо.

Опт. Жарко Чубрило: Да ли приликом селидбе у Црну Гору је сведок у Црној Гори изградио заједничку породичну кућу у којој је живео са својим сином и снајом или је он посебно живео у другом делу?

Сведок Милан Мацакања: Не, он је сам живео, ја нисам један дан преспавао.

Опт. Жарко Чубрило: Добро, да ли је та кућа која је грађена за сина, тамо била покривена кровом или је била под равном бетонском плочом?

Сведок Милан Мацакања: Равном и када се прода бетонска плоча, и сада је.

Опт. Жарко Чубрило: Да ли је тада прешко м Ваше селидбе за ту кућу синовљеву Жељкову, од мене добијена грађа, цреп и грађа са моје куће да одвезете у Црну Гору, за ту кућу Жељкову?

Сведок Милан Мацакања: Ја не, не.

Опт. Жарко Чубрило: Не?

Сведок Милан Мацакања: Не.

Опт. Жарко Чубрило: Чули смо од сведока да по иселјењу, одласку у Црну Гору, није никада више одлазио у Хрватску. Зашто?

Сведок Милан Мацакања: Када?

Опт. Жарко Чубрило: Како си одселио у Црну Гору, из Тења, зашто никада више ниси путовао у Хрватску?

Сведок Милан Мацакања: Где ћу отићи када сам се бојао, рекао си ми отворено, пред свима, немој ићи, може да ти се нешто деси, ја нисам знао, видео сам, значи осетио си и био си ту и знао си, зато си ишао две, три године у Хрватску јер тебе нису оптужили, јер си проверио, мене су оптужили, ради моје прије. И онда где да идем, а и нисам ни имао потребу.

Опт. Жарко Чубрило: Сведок каже да се бојао. Да ли се бојао мене па сам му ја то бранио одлазак у Хрватску, или се бојао одласка у Хрватску, због могућих тамо догађања може имати?

Сведок Милан Мацакања: А и тебе и тамо, обадвоје.

Опт. Жарко Чубрило: Добро, чули смо до сада у поступку да сведок те претње које сам му ја наводно упућивао у Црној Гори није никада пријављивао надлежним органима. Зашто, када се тако бојао за себе и угрожен му живот и тако даље, зашто није тражио заштиту у Црној Гори?

Сведок Милан Мацакања: У Црној Гори нико није знао, јер сам ја радио кроз тамо четрнаест, петнаест година, нико није знао да сам ја примио оптужницу, било ме је срамота то и када сам добио, прочитао сам, покидао да нико то не зна, и не требам заштиту никакву, јер нико ме није тамо ни дирао, ни питао за то, ни са полицијом нисам имао проблема.

Опт. Жарко Чубрило: Добро, у свом исказу сведок је рекао да смо дошавши на сточно гробље у Боботи возач Саво и ја изашли ван из кабине, из возила, а да је он остао седети у кабини.

Сведок Милан Мацакања: Био сам у средини, па сам искочио на брзину.

Опт. Жарко Чубрило: Добро, само мало, моје питање иде значи остао је у кабини, и када му је постала врућина и постала мука, изашао је вани да повраћа. То је рекао у исказу.

Сведок Милан Мацакања: Да.

Опт. Жарко Чубрило: Међутим, у полицијском исказу је о том догађају рекао да смо из кабине изашли вани.

Сведок Милан Мацакања: Тако је.

Опт. Жарко Чубрило: Сви смо изашли вани.

Сведок Милан Мацакања: Чим си изашао с десне стране ти, возач, ја, она промаја, оних пет секунди, десет, ја сам излетео вани, од онога смрада.

Опт. Жарко Чубрило: Добро, у полицијској изјави је сведок рекао на крају, да је тада полицији тој која га је саслушавала, узимала изјаву предао им писмо које је писао 10.11.2007. године, и у којем је тада описао злочин. Моје питање би било, коме је то писао писмо, коме је било насловљено и зашто то писмо није у спису као и многа друга документа? То питање друго није за њега, него, нема га у спису.

Сведок Милан Мацакања: Писао сам 10.11.2007. године. Али прво сам када си ми дошао са претњом написао сам једно посебно писмо за које није нико знао, метнуо сам слику, један део слике у оно писмо, а овај сад држим скроз уза се, шта пише овде, ратна истина 13., ево писао сам.

Опт. Жарко Чубрило: Ја бих молио одговор на питање.

Сведок Милан Мацакања: Ево сада ћу.

Опт. Жарко Чубрило: Конкретно.

Председник већа: Само молим Вас.

Опт. Жарко Чубрило: 10.11.

Сведок Милан Мацакања: Ово је друго, али сам прво још написао да нико не зна.

Опт. Жарко Чубрило: Дајте ми, 10.11.2007. године које сте предали полицији.

Сведок Милан Мацакања: Ево, све је нацртано.

Председник већа: Добро, само питање поставите.

Опт. Жарко Чубрило: На кога је то било насловљено писмо?

Сведок Милан Мацакања: Све три.

Опт. Жарко Чубрило: Ко ме?

Сведок Милан Мацакања: Црној Гори, Србији, Хрватској.

Опт. Жарко Чубрило: То је одговор, хвала.

Сведок Милан Мацакања: Свима сам припремио, значи полицијска управа, одсек криминалистике значи свима сам коверте имао, паковане да пошаљем, да оправдам моју децу и мене и све.

Опт. Жарко Чубрило: Имам још једно питање, у својој изјави овде у истрази, на страни 38, када каже, на питање истражног судије, да ли и како, јесте и када развела та његова кћерка, одговор сведока је, не знам, нисам видео ћерку још од 1990. године.

Сведок Милан Мацакања: И данас.

Опт. Жарко Чубрило: А када је дошло до раставе Ваше кћерке одговорили сте, „ја мислим да је после убиства, да се нешто начуло“. Објасните нам, шта.

Председник већа: Шта цитирате, морате ми рећи шта цитирате?

Опт. Жарко Чубрило: Његову изјаву из истраге 13.09, на питање истражног судије, када је дошло до раставе Ваше кћерке са својим супругом, пре или после убиства Ане Хорват, сведок је одговорио, „ја мислим да је после, да се нешто начуло“. Шта се то начуло?

Сведок Милан Мацакања: Начуло се да сам ја убио моју прију.

Опт. Жарко Чубрило: У реду.

Сведок Милан Мацакања: И зато сам био највише оптужен а Вас нису гражили четири, пет година.

Опт. Жарко Чубрило: Немам више питања.

Председник већа: Добро, хвала. Сада ћемо ми још нека питања да Вам поставимо, веће. Када сте давали своје изјаве, рекли сте да сте тога дана када сте видели да су, да сте срели сву тројицу значи Саву, Јову и овде Чубрила, и да су Вам они затражили конопце.

Сведок Милан Мацакања: Да, ја сам, ишао сам тај моменат, сам био горе, ишао према Ребрачи да видим куда бих ја могао до Силаша доћи, којим путем и да ли неко иде од војске тамо. И дошао сам горе, само је она секретарица била горе једна, рекох где су, каже отишли су у Србију код Милошевића, наводно сви, и полицајци и нико није био тај моменат и у команди, гарантираам Вам. Проверите, ја сам ишао у полицију, да дам, да дођем до свог сина. То је гарантирано, сто-посто.

Председник већа: Добро, када сте видели њих тројицу, када сте видели да су ове жене утоварују и мушкарци, ови цивили, кажете помогли сте да неке жене уђу.

Сведок Милан Мацакања: Овако је било, ја када сам, они када су тражили конопац, ја сам излазио доле, и видео сам они са пушкама и Жарко улази и каже, „имаш Милане конопаца, шпаге“, рекох, „иди код домара горе“. У томе моменту ја сам отишао до мога аута, значи иза ћошка одмах то је задруга била и пошта, ишао сам да нађем замену, једну замену, ако не стигнем навече да се подели вечера. И нашао сам, Душан Вукелић, био је, мали, рекох, „Дуле, ти замени мене ако ја не стигнем“. И док сам ја са њим био, тамо једно петнаест минута, колико, ја сам онда долазим у центар Тења, у центар Тења. И видим камион на рикверц између послуге и вртића тога стоји, рекох хајде нека роба стигла или нека роба и тако, али нисам могао јер је камион кнап био и видим једно двадесет људи тамо. Чујем од њих шта се дешава, већ су жене улазиле све иза мене, значи а мушкарце су везали тамо, окренути према биоскопској дворани. Ја сам погледао, видим стоје пет жена. И узео сам ону хоклицу ону да се могу попети и како сам гурао, тако сам узео али пошто нисам имао оружје, имао сам неку овакву палицу гумену, то сам имао увек у комбију када ови траже цигаре, па их мало ударим, не дам им цигаре и алкохол и тако. И то сам држао, рекох идем са тим, то ми је било једино оружје. И када су се пењали, ја сам моју прију и ову Церенку ударио по стражњици, рекох, ево видите идете, поздравите ми и Главаша и тако се нашалим. Нисам уопште имао појма да ће се то десити тако. И ја сам онда отишао, својим путем, док ме није камион сустигао. Не знам значи ни ко је ишао са њима.

Председник већа: Али кажете пре тога рекли сте да сте видели и Чубрила и Јову и Саву.

Сведок Милан Мацакања: Да, да, јесте.

Председник већа: А јесте питали Чубрила, где они иду?

Сведок Милан Мацакања: Не.

Председник већа: Јесте питали, где они иду?

Сведок Милан Мацакања: Не, не, само су ме питали за шпагу, за конопац, не, нисам знао у вези чега, нисам знао уопште да се они возе.

Председник већа: Зато што имамо, „жао ми је што Личина није дошао“, он је у свом исказу рекао да када су ови страдали, да су ови већ имали шпаге у рукама, конопце и да су значи Вас не помиње да сте Ви рекли где да узме те конопце.

Сведок Милан Мацакања: Ја сам рекао, иди код домара, знам да су ме питали, сећам се, то добро.

Председник већа: Па питање је зашто нисте питали Чубрила где иде?

Сведок Милан Мацакања: Шта ме брига, откуда ја знам.

Председник већа: Ако Ви тражите превоз, видите камион испред.

Сведок Милан Мацакања: Нисам ја Чубрила ни виђао.

Председник већа: Шта Вам је рекла прија, шта Вам је рекла Ана, где она иде, шта су њој рекли? Да ли сте разговарали са њом у том тренутку?

Сведок Милан Мацакања: Не, ја сам причао одмах други дан када су ухапшени, значи 10. око 11. сам.

Председник већа: Не то, него кажете улазили у камион.

Сведок Милан Мацакања: Нико ништа није рекао.

Председник већа: Шта Вам је она рекла?

Сведок Милан Мацакања: Ништа, нико ништа, нико ништа, шутало се, чак се.

Председник већа: Зна се да је Ваша кћерка удата за њеног сина, да ли је послала неку поруку рекла да кажете нешто сину, да кажете?

Сведок Милан Мацакања: Нисам, нисам.

Председник већа: Ништа?

Сведок Милан Мацакања: Ништа нисам могао, ништа, на моменат, то је било само минут, два.

Председник већа: Кажете, Ви крећете пешке за Силаш.

Сведок Милан Мацакања: Да, одем до центра и лево сам према Силашу тамо и наилази камион.

Председник већа: Рекли сте да сте се бојали да нисте хтели да изађете из камиона. Па како сте онда кренули пешке у Силаш без икаквог страха да ће Вам се нешто десити а плашите се када сте у камиону, да изађете у Боботи?

Сведок Милан Мацакања: Јер Божа је баш рекао, то је сеоска стража и његова та ти људи су били према Силашу, значи та као сеоска стража тамо, па ћу некога, питаћу да ли се може до Боботе да ли не може, чекаћу камион да видим, идем насумице па ако одем одем, а ако не, не, нисам знао, нисам, да сам ишао пешке, можда би ме и убили, јер има неки пут тамо за Ћелије, попреко, тамо Хрвати су држали то, то сам касније рекао, добро што нисам ишао, иначе би ме ухватили, не би ишао за Силаш, него би ишао попреко, ближе ми је. Тако да сва срећа да нисам ишао пешке.

Председник већа: И овде има још, што се тиче вожења камиона, сведоци наводе да сте Ви возили камион, да није возио Саво.

Сведок Милан Мацакања: То сам прочитао, сви сведоци кажу, па ја нисам ни знао ни чији је камион, ни ко ће возити. Када сам ушао, видим Кнежевића Бранимира, то је он изјавио касније ваљда и он је шутио, па је онда морао признати хрватским властима да је његов камион и он је возио.

Председник већа: Добро, возио је до Силаша, а после Силаша каже да сте Ви преузели да возите камион, да су Сава и овај остали позади?

Сведок Милан Мацакања: Не, није истина, није истина. Једино Саво овај Јово је био скроз испод цираде, није силазио. Значи чувао је у Силашу, био у Силашу, значи није уопште силазио човек, гарантирам.

Председник већа: Овај камион са којим су довежени ови цивили, кажете, да је стајао у том шумарку. Како је он стајао, да ли је он стајао на самом путу, или је некако се окренуо, где је био овај задњи део камиона када се отворила цирада?

Сведок Милан Мацакања: Он је стајао према Вуковару, мислим, када смо дошли.

Председник већа: Не то, него у односу на пут?

Сведок Милан Мацакања: На пут?

Председник већа: Да.

Сведок Милан Мацакања: Пут када смо унишли, овај, тамо, вратио се мало на рикверц два метра, два метра се вратио, да буде узвишица она, мало да могу ваљда излазити, како, и ту су они искочили. Значи било је затрпано једно пола метра, метар било земље на стоци старој, овај затрпана била земља, значи било је, могло се искочити онако.

Председник већа: Е сада када сте Ви изашли из камиона, кажете отишли сте.

Сведок Милан Мацакања: Ја сам трчао одмах иза камиона, рекао сам, иза камиона сам овим путем.

Председник већа: А где сте отишли?

Сведок Милан Мацакања: Да, да где смо дошли, јер немам куда, нити сам могао куда.

Председник већа: Чекајте, ишли сте уназад, значи јесте били на путу тада у том тренутку? Да ли је камион у односу на пут стоји паралелно са путем или стоји уназад?

Сведок Милан Мацакања: Овај пут како је био, он се вратио на рикверц мало од пута једно три-четири метра.

Председник већа: Добро, то ми је јасно.

Сведок Милан Мацакања: Е то је то.

Председник већа: Овде је Јово Личина рекао да је и он исто изашао из камиона.

Сведок Милан Мацакања: Јово је изашао и стајао на десној страни.

Председник већа: Али он наводи да Вас.

Сведок Милан Мацакања: Ја сам, то сам приметио, где је Јово, где је он, баш сам гледао онако колико сам бацио око.

Председник већа: Кажете да је Чубрило тада био са десне стране. Где је био Јово Личина?

Сведок Милан Мацакања: Јово.

Председник већа: Са које стране камиона?

Сведок Милан Мацакања: Стајао је са десне стране овамо, моје леве када ја гледам сада у камион. Значи са леве стране, држао је пушку, на рамену, а овај, Саво је попео се горе и помогао је њих избацивати доле.

Председник већа: Јово Личина наводи да Вас није видео да сте Ви изашли из камиона у том тренутку када се то дешавало.

Сведок Милан Мацакања: Он је отварао страницу, вероватно или стајао, како, сада не знам, ја сам истрчао, на брзину, немам куда него одакле сам дошао, јер кукурузи су све били околи.

Председник већа: Да ли веће има питања?

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Само једно питање, судија Татјана Вуковић, члан већа. Само ако можете да нам кажете, када сте Ви први пут испричали ово што сте видели, ово убиство?

Сведок Милан Мацакања: Први пут?

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Да и коме, од стране Чубрила да сте гледали како убија људе?

Сведок Милан Мацакања: Нисам никада, једино Ребрачи сам признао да су убијени, никоме нисам никада.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Не, али први пут?

Сведок Милан Мацакања: Први пут у Карловцима истражитељима нашим.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Када је то било?

Сведок Милан Мацакања: Па већ има па скоро две године можда.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Када сте то први пут рекли некоме?

Сведок Милан Мацакања: Да, тада сам рекао први пут, нисам никада никоме.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Никоме?

Сведок Милан Мацакања: Ни сину, никоме, никоме, никоме. Ево да није овога сада.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Чег да није?

Сведок Милан Мацакања: Мислим, да није овога сада суда, да није дошло доведе, не би никада ни рекао, шта имам, мене се то није ни тицало, такорећи, шутио сам.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: А шта је утицало на Вас да двадесет година не кажете, то или колико већ, па онда да кажете?

Сведок Милан Мацакања: Па није ме се тицало, знам да ја нисам ту учествовао, а оптужен сам. Онда када сам видео оптужницу сам добио, видео сам да нешто није у реду. Онда сам назвао жену, бившу, рекох.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Вашу жену?

Сведок Милан Мацакања: Да, рекох, дај ми реци, чуо сам да су отац и мајка умрли, каже „Милане, траже те, Милане траже те“, „па ко ме тражи“, „полиција, шта си направио, Милане“, „нисам ништа“, рекао сам, „нисам ништа“. И онда сам побеснео, и дао сам јој број телефона овај мој да оде у полицију у Хрватску, нека ме назову, да видим зашто ме траже. Е онда су ми рекли да је подигнута оптужница против мене.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Против Вас?

Сведок Милан Мацакања: Да.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Да се Вама ставља то на терет?

Сведок Милан Мацакања: Да.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Добро, јесте некада записали, помињете ова писма, то је у вези Видаковића, је ли тако, ова писма?

Сведок Милан Мацакања: Не, Видаковић не, Видаковић оно сам кренуо отпочетка, што сам знао, значи од 07. до 14.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Јесте некада записали ово Ваше лично сведочанство, да сте гледали како овај Чубрило убија људе? Јесте то некада негде записали?

Сведок Милан Мацакања: Па записао сам, нисам никада, ово сам записао, ради, ако ми се шта деси, да ви знате.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Мислила сам нешто као неко сведочанство Ваше лично, шта сте гледали и то?

Сведок Милан Мацакања: Да, и бојао сам се за свој живот, нормално, јер мислио сам да оно што сам изјавио, да сам једини сведок.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Значи, први пут пре две године. А јесте ли икада срели после тог убиства Јову, Саву?

Сведок Милан Мацакања: Не, никада никога.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Никога?

Сведок Милан Мацакања: Не.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Добро, хвала.

Председник већа: Само још једно питање, после овог догађаја, Ваша кћерка је била удата за сина од Ане Хорват.

Сведок Милан Мацакања: Да.

Председник већа: Јесте ли Вашој кћерки или Вашем зету саопштили шта се десило са њиховом мајком? Јесте рекли да је дошло до убиства?

Сведок Милан Мацакања: Нисам ништа рекао, рекао сам питала ме кћерка, Анушка, да ли је Ана жива, рекао сам не, само сам јој то рекао, и дан-данас телефоном се чујемо, али нисам је видео никада још.

Председник већа: Кћерку?

Сведок Милан Мацакања: Да.

Председник већа: Где она живи?

Сведок Милан Мацакања: Живи у Михољцу, има двоје деце.

Председник већа: Да ли се развела она од мужа?

Сведок Милан Мацакања: Првога да, развела се, нисам знао ни када ни, сада се удала други пут има ћерку из првог брака.

Председник већа: Добро, пуномоћник оштећеног, имате ли питање? Нема питања. Можемо само да извршимо суочење имајући у виду да постоје разлике између Вашег исказа и исказа Чубрила, који наводи да тог дана није ни био присутан ту, нити да је био у Тењи.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се изврши суочење између сведока Мацакања Милана и окривљеног Чубрила Жарка.

Председник већа: Станите један преко пута другог. Јесте разумели да је он изјавио да није никада био тамо, да уопште није био у Тењи у том тренутку када се десило убиство и да нема ништа са тим. Ево кажите њему у лице.

Сведок Милан Мацакања: Задњи пут када је био.

Председник већа: Њему се обратите.

Сведок Милан Мацакања: Задњи пут када си био код мене, рекао си, ако до нечега дође, реци да сам предао људе активној војсци. Рекох, то није истина, тако си ми рекао и кајеш се, шта ми би да ја то направим, ја ти истину говорим. Рекао си да ћеш рећи да си предао војсци, што није истина, побијени су људи. Ја не могу побећи од истине.

Опт. Жарко Чубрило: Није спорно Милане, да су људи побијени.

Сведок Милан Мацакања: Жао ми је, тако је

Опт. Жарко Чубрило: Није то спорно, вероватно, али је спорно ко их је убио, ја теби сада тврдим да ја везе са тим догађајем немам, јер мене осим тебе и Јове, нико други не терети, запамти то што ти данас кажем, нико. Али када видим да читаш списе, да ти давају изјаве пријатељи, погледај колико пријатеља о теби шта говори. Молим те, мене узми из својих уста и немој то мени радити. Зашто си шутио двадесет година, ако сам ја убица тих људи? Који је твој мотив био да мене штитиш?

Сведок Милан Мацакања: Шта је требало, доћи одмах овде, чекао сам, ако дође до тога.

Опт. Жарко Чубрило: Аха, ако дође до тога, до чега је дошло, да бежиш из Црне Горе?

Сведок Милан Мацакања: Ја сам рекао.

Опт. Жарко Чубрило: Бежиш из Црне Горе од хапшења?

Сведок Милан Мацакања: Овај суд, ово све што сам рекао, кунем се.

Председник већа: Само у њега гледајте,

Сведок Милан Мацакања: Сто пута да је истина што сам рекао, а ви одлучите шта хоћете. И ти Жарко, било је то, спасити, нека ти је Бог у помоћи.

Опт. Жарко Чубрило: Није тебе суд овде позвао, ти си сам дошао, у полицијску станицу у Карловцима, сам си дошао, јесте, прочитај записник који си дао.

Сведок Милан Мацакања: Позван сам био.

Опт. Жарко Чубрило: Јавио си се, па је онда позвана полиција да те саслуша.

Сведок Милан Мацакања: Не.

Опт. Жарко Чубрило: Ти си се добровољно јавио тамо.

Сведок Милан Мацакања: Не, није истина.

Опт. Жарко Чубрило: Јесте.

Сведок Милан Мацакања: Није истина, полицајац.

Опт. Жарко Чубрило: Тако си могао да урадиш и у Црној Гори.

Сведок Милан Мацакања: Дозволите, полицајац је дошао и интересирао се за моју адресу и број телефона. Мој син је дао, и дошао је полицајац, овај и каже, дошли су из Београда истражне судије, иди се јави тамо и ја сам се јавио, нормално. Никада ја нисам био у полицији, да дајем исказ „грлом у јагоде“ да трчим.

Опт. Жарко Чубрило: У том исказу имаш различитости од данашње изјаве.

Сведок Милан Мацакања: Не.

Опт. Жарко Чубрило: Погледај.

Сведок Милан Мацакања: Једна реч не сме бити, јер ја нећу лагати, ја ћу истину рећи од прве до задње, гарантирам ти. А ја знам да се ти можеш бранити, овај суд, ја сам рекао истину.

Опт. Жарко Чубрило: Ја се браним од лажи, и твојих и Јовиних, јер ти, Јово, Саво Јовановић и Бранислав Кнежевић сте четворка која је одвезла те људе, и убила их и ви сте виђени свуда, нисам ја виђен, срам те може бити, мене ћеш опањкавати, зато што ја нисам био тамо, ја сам сада погодна особа да мене опањкава.

Председник већа: Седите Чубрило.

Сведок Милан Мацакања: Тринаест особа, ја ћу отићи у Хрватску и свих тринаест набројати, не једанаест.

Опт. Жарко Чубрило: Наброји данас који су.

Сведок Милан Мацакања: Ево их.

Опт. Жарко Чубрило: Немој читати.

Сведок Милан Мацакања: Чекај.

Опт. Жарко Чубрило: Немој читати, говори имена.

Сведок Милан Мацакања: Пет жена било и остало мушкарци.

Опт. Жарко Чубрило: Али имена кажи.

Сведок Милан Мацакања: Ево ти, сада ћу ти ја прочитати, Хорват Ана, то је моја, Церенко, Мамић, Пенић Ана и њезин муж Џенић, Киш Катица, њезин муж је био ту, „Медо“ поштар, Голек, Мамић, Нађ и ова двојица, Корма Фрањо, он је стигао један дан прије, он је био ватрогасац у Осијеку, ја сам радио са њим тридесет година, он је дошао бициклом и он је био у тој групи, и један младић од 20 година био. Значи они немају појма Хрвати за ову двојицу.

Опт. Жарко Чубрило: Осим ово троје, ту нема нико везе са списком од 11, мислим он сада.

Сведок Милан Мацакања: Има тринаест.

Председник већа: Сачекајте.

Сведок Милан Мацакања: Ја знам да је тринаест.

Председник већа: Да ли је то све што имате да изјавите? Да ли има још неко питање, тужиоче?

Сведок Милан Мацакања: Ја немам шта, а Ви ако имате шта, питајте ме.

Председник већа: Нема. Ви сте данас имали трошкове за долазак 1.560,00 динара, је ли тако, за аутобуску карту. Да ли имате карту код себе или је узета?

Сведок Милан Мацакања: Немам. Ишо сам и аутобусом и возом и таксијем и свакако да стигнем.

Председник већа: Добро. Нама су дали овде 1.560,00 динара да су трошкови, да ли тражите трошкове?

Сведок Милан Мацакања: Па може, ајде, шта ћу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одобравају се путни трошкови сведоку Милану Мацакањи у износу од 1.560,00 динара који падају на терет буџетских средстава суда.

То је све. Хвала што сте дошли, можете да идете.

Саво Шарчевић је ли може?

СВЕДОК САВО ШАРЧЕВИЋ

Председник већа: Саво Шарчевић. Добар дан господине Шарчевићу.

Сведок Саво Шарчевић: Добар дан.

Председник већа: Само да нађем ове Ваше исказе. Господине Шарчевићу позвани сте овде у својству сведока то Вам је познато, прво ћемо да узмемо Ваше личне податке, само да проверимо Ви сте били 19.09.2011. године код истражног судије, тада су Вам узети лични подаци, од оца, је ли Станко?

Сведок Саво Шарчевић: Станко.

Председник већа: По занимању сте?

Сведок Саво Шарчевић: Радник.

Председник већа: Овде пише пензионер.

Сведок Саво Шарчевић: Па добро, сада.

Председник већа: Добро, били сте радник, а сада сте.

Сведок Саво Шарчевић: Нисам још ни пензионер, како да кажем ратни војни инвалид, јер немам никакав статус, пензионера нема, како се то води не знам.

Председник већа: Добро, боравиште? Шабац је ли тако?

Сведок Саво Шарчевић: Шабац.

Председник већа: Стеријина број 1?

Сведок Саво Шарчевић: Јесте.

Председник већа: Место рођења?

Сведок Саво Шарчевић: Кремна, Босна.

Председник већа: Босна и Херцеговина. Када сте рођени?

Сведок Саво Шарчевић: 28. јануар 1954.

Председник већа: Овде познајете окривљене?

Сведок Саво Шарчевић: Познајем.

Председник већа: Јесте у завади са њима?

Сведок Саво Шарчевић: Не.

Председник већа: Нисте у завади, као што сам рекао позвани сте у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, исто тако не морате да одговарате на питања која Вас односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, односно кривичног гоњења, то Вам је јасно?

Сведок Саво Шарчевић: Јасно.

Председник већа: Имате овде испред текст заклетве па молим Вас прочитајте само.

Сведок Саво Шарчевић: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Председник већа: Као што сам рекао овде се води поступак против овде окривљених Боже Видаковића и Жарка Чубрила због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, односи се на догађај из 1991. године у Тењу, овде имамо убиство Ђуре Киша, затим проузроковање патње већег броја цивилног становништва, то се ставља на терет Божи Видаковићу, док се окривљеном Жарку Чубрилу ставља на терет извршење 11, убиство 11 цивила из Тења у првој половини 1991. године. Ви сте већ дали исказ пред истражним судијом и у полицији, је ли има неких измена од онога што сте рекли, можете кратко да кажете шта је?

Сведок Саво Шарчевић: Па немам, немам, ја се тога не сећам, знате шта у годинама можете да ме подсетите ако Вас нешто интересује.

Председник већа: Је ли остајете при ономе што сте тада рекли?

Сведок Саво Шарчевић: Како?

Председник већа: Је ли остајете при ономе што сте рекли код истражног судије?

Сведок Саво Шарчевић: Остајем, остајем.

Председник већа: Добро, ако не можете да се сетите онда може да Вам постави питање.

Сведок Саво Шарчевић: Па ако нешто има, ако имате нешто нека постави, само.

Председник већа: Добро, сада ће тужилац да Вам прво постави питање.

Заменик тужиоца: Ево кажите ми господине Шарчевићу 1991. везано за Територијалну одбрану ако можете да се сетите организацију и шта сте Ви тачно радили?

Сведок Саво Шарчевић: Па у почетку смо били сви обични грађани, цивили, после тога смо прешли у ТО, Територијална одбрана.

Заменик тужиоца: После, када то после?

Сведок Саво Шарчевић: Па немојте ме сада држати за датуме.

Заменик тужиоца: Не датуме, ако можете само месец.

Сведок Саво Шарчевић: Значи редослед, значи ми смо сви били руља, значи људи који смо се бранили је ли тако, становништво који смо осећали потребу да се бранимо од било кога, значи јер смо били угрожени вероватно били смо угрожени знамо са које стране, ми смо се организовани у мање групе, односно по групама.

Заменик тужиоца: Јесте Ви у оквиру тог организовања имали неко задужење?

Сведок Саво Шарчевић: Па у почетку не задужење, само да, нисам, у почетку не.

Заменик тужиоца: А касније?

Сведок Саво Шарчевић: Само групе по улицама како смо били, како смо се познавали. Разумете, да се, договарали како.

Заменик тужиоца: Јесу ту биле неке чете организоване?

Сведок Саво Шарчевић: Како?

Заменик тужиоца: Неке чете организоване.

Сведок Саво Шарчевић: Чете, касније јесте.

Заменик тужиоца: Прешло је у чете, ја мислим да је 1991. који месец, прешло је у чете значи да то је већ организовано да се бранимо, да будемо, значи да не будемо разуларени да им опет после нека правила.

Председник већа: Колико је било чета?

Сведок Саво Шарчевић: Било је три чете, прва, друга и трећа.

Председник већа: Да ли се сећате ко је био?

Сведок Саво Шарчевић: Па ја сам био друга, ја сам мало био оно прошли пут заборавио, мислио сам прва, ја сам био командир друге чете, тако сам наименован, командир друге чете.

Заменик тужиоца: Је ли се из тог времена значи интересује ме јул од 07.07. где сте прве да ли се сећате Боже Видаковића и Жарка Чубрила?

Сведок Саво Шарчевић: Боже Видаковића се сећам, човек, живели смо заједно у делу томе, а овога човека Жарка слабо познајем јер то је велико село он је живео у Новом насељу, значи у другом делу села, човека сам познавао, можда виђао из виђења онако, нисам га знао овако само из виђења.

Заменик тужиоца: Само из виђења, да ли се сећате да ли сте га виђали у то време, после тог 07.07?

Сведок Саво Шарчевић: Па можда на пар пута да сам га видео, да сам га запазио негде овако иначе не знам чиме се бавио, шта је радио, да сам га запазио можда један пут у пролазу.

Заменик тужиоца: А кажите ми да ли се сећате њега у том пролазу, како је био обучен, да ли је имао наоружање и ако је имао шта је имао?

Сведок Саво Шарчевић: Па не могу да се сетим сада госпођо како је био обучен, значи у почетку.

Заменик тужиоца: То Вам верујем али покушајте ако можете да се сетите.

Сведок Саво Шарчевић: У почетку ми смо сви били обучени нормално као у свако време, значи обична цивилна одећа.

Заменик тужиоца: Лична је ли?

Сведок Саво Шарчевић: Лична.

Заменик тужиоца: Је ли сте имали неку да сте добили одећу?

Сведок Саво Шарчевић: Па после када смо добијали, добили смо СМБ значи тога је било.

Заменик тужиоца: А пре те СМБ?

Сведок Саво Шарчевић: Па неко ако је имао какву униформу можда маскирну, ако је, то зависи од људи ако је неко био ловац можда па да је или нешто ако је добио то, али....

Заменик тужиоца: А да ли су неки носили неке тегет радне комбинезоне?

Сведок Саво Шарчевић: У почетку?

Заменик тужиоца: Одмах то после 07.07?

Сведок Саво Шарчевић: Па не знам где, зашто би носили то немам појма.

Заменик тужиоца: Је ли се сећате?

Сведок Саво Шарчевић: Не сећам се, не знам где би носили те радне.

Заменик тужиоца: Ево сад ћу ако дозволите из истраге исказ господина Шарчевића значи страна 11, на питање да ли се сећате да сте видели Жарка Чубрила, Ви одговарате „па ја мислим да сам га видео то када је било 07.07. само сам видео у једној групи, а негде је био тако ликом јер људи када обуку униформу тако нешто на

себе, када су зарасли, када су запуштени“, ајте молим вас на шта сте мислили када сте током истражног поступка рекли ово што сам вам.

Сведок Саво Шарчевић: Па човек кад се, када га не видим, ја кажем само сам ликом видо прошао сам, нисам ја са њим ни контактирао, ништа, можда у пролазу да сам га приметио, ако сам пролазио можда улицом или негде ако сам, ако смо негде нешто радили, ако смо се спремали одбране шта ја знам и тако, а нисам га лично познавао нити сам контактирао са њим, нисам никада.

Заменик тужиоца: Јесте ли током тих, Ви сте роком истраге рекли да нисте одржавали састанке у Територијалној одбрани бар не за то прво време?

Сведок Саво Шарчевић: Па јесте, у почетку људи су одржавали састанке који су били можда упућенији у ту политичку ситуацију, међутим ја сам био обичан грађанин, ја сам у кафани био, мене то није интересовало у почетку.

Заменик тужиоца: А ко је то био по Вашем сазнању упућенији у политичку ситуацију?

Сведок Саво Шарчевић: Па вероватно онај, не знам ја, ја кажем ко је био, вероватно онај ко је имао више информација и који је требао да буде, ја нисам био у почетку, не знам ни шта се радило, кажем био сам обичан грађанин, ко је одржавао састанке пре тога ја нити сам био члан никакве партије нити ме то интересовало, једино када се загуњвало и када сам видео да ће доћи до неких можда одређених ситуација онда сам ја постао веровато озбиљнији.

Заменик тужиоца: Јесте Ви одлазили тада на почетку у штаб Територијалне одбране?

Сведок Саво Шарчевић: Не, па није ни постојала нека специјална.

Заменик тужиоца: Па добро, где су се то људи окупљали, грађани?

Сведок Саво Шарчевић: Специјална Територијална одбрана, била је месна заједница у којој су се одржавали састанци обично свакакви састанци разних партија, месне заједнице и тако, сада да ли је то.

Заменик тужиоца: Кажете разних партија, на које то партије мислите?

Сведок Саво Шарчевић: Па у селу, ако се није мислим партија него разни састанци разних профила, откуд знам какви су састанци, разумете, ту се све одржавало у месној заједници. Е сада да ли је ту било реч пре ја нисам у томе био, нисам политичар.

Заменик тужиоца: Што кажете нисте политичар?

Сведок Саво Шарчевић: Па никад нисам ишао на те састанке, не знам да ли је било пре састанака, да ли је, не знам, кажем...

Заменик тужиоца: Само још једно питање, када сте почели да реферишете како сте рекли то током истражног поступка, да одлазите на састанке Територијалне одбране, када је то било само ми реците?

Сведок Саво Шарчевић: Па јесте, после. Па то је било после када је већ, када су биле већ пред операције, када је већ почело да се пушкара, е онда смо се уозбиљили.

Заменик тужиоца: А када је то било?

Сведок Саво Шарчевић: Па први напад је на нас био 07.07.

Заменик тужиоца: То знам.

Сведок Саво Шарчевић: 07.07. а пре тога исто је било, било је инцидентата у Новом насељу, па је било тамо у другом, у другом селу, у Борову ваљда је негде било и онда смо ми то схватили озбиљно, нама је било тешко, морали смо.

Заменик тужиоца: Ајте онда молим Вас само још једном ако није проблем да ми поновите, када је то постало озбиљно јер овде причате као Ви сте се стихијски организовали, нисте одржавали састанке, бранили сте као грађани своје куће, а када је тај преломни моменат када више нисте на тај начин организовани него сте негде?

Сведок Саво Шарчевић: Јесте када су наши дотадашњи суграђани били наоружани од стране ХДЗ-а, односно те њихове власти и када су почели носити дуго оружје, онда је почела да буде озбиљна ситуација.

Заменик тужиоца: А у односу на 07.07. када је то било?

Сведок Саво Шарчевић: Па 07.07. ми смо...

Заменик тужиоца: Да ли је то било пре 07.07. или после 07.07.?

Сведок Саво Шарчевић: То је било пре 07.07. да су цивили носили дуго оружје, значи да смо ми били Срби онда угрожени, шта смо могли, морали смо да се организујемо негде.

Заменик тужиоца: И када кажете онда сте почели да се организујете, да организујете у месној?

Сведок Саво Шарчевић: По групама нормално.

Заменик тужиоца: Да, заједници те састанке.

Сведок Саво Шарчевић: Свако у својој улици.

Заменик тужиоца: Јесте, ајдте кад смо код улице, само ми реците за који реон сте Ви били задужени?

Сведок Саво Шарчевић: Ја сам био задужен за то где је деловала друга чета, значи моја улица, то је било на крају мога села, улица Вељка Влаховића онда се звала и

тај део један где су били Пушинци, тако се звало и онда овамо скроз на другом крају према Силашу где се ишло на излазу, тај део је био мојих људи, односно тих људи који су ту живели, они се ту организују да се чувају, да се значи свако да је на свом месту.

Заменик тужиоца: Ако сам добро разумела када сте добили тај реон и када сте се организовали, Ви сте почели да се састајете у Територијалној одбрани?

Сведок Саво Шарчевић: Јесте, јесте.

Заменик тужиоца: Јесте, а кажите ми где је тада била смештена Територијална одбрана?

Сведок Саво Шарчевић: Па у месној заједници у центру села.

Заменик тужиоца: И кажите ми да ли сада сећате да ли сте виђали евентуално Божу Видаковића и Жарка Чубрила?

Сведок Саво Шарчевић: Па јесам, Чубрила нисам ту виђао, тог човека нисам ту виђао, а Божу Видаковића виђао сам га када наиђем и тако у пролазу видим се са човеком.

Заменик тужиоца: Толико. Хвала.

Председник већа: Одбрана изволите.

Адв. Бранко Димић: Питање имам за Вас у вези тога, у вези чињенице да сте били организовани да сте учествовали у ТО, питао бих Вас за сам тај 07.07. да ли се сећате где су били Вукас и Капетанчић тај дан?

Сведок Саво Шарчевић: Не знам. А Вукас, покојни је ли?

Адв. Бранко Димић: Да.

Сведок Саво Шарчевић: Он ја мислим да је исто негде био ту у не могу тачно да вам кажем, ја сам мислио побркао сам датум, не знам да ли је 07.07. ја њега нисам видео ту на тој.

Адв. Бранко Димић: А Ребрачу?

Сведок Саво Шарчевић: Ни Ребрачу нисам видео.

Адв. Бранко Димић: Е сад кад сте.....

Сведок Саво Шарчевић: На тој линији где је било.

Заменик тужиоца: Не мислим на линију, да ли знате уопште где су били тога дана?

Сведок Саво Шарчевић: Не, ја сам 07.07. ја сам дошао са свог положаја, ја сам обилазио, био сам слободан значи ја сам дошао на тај реон где се очекивало, односно где

су се приметиле групације и да ће постојати могућност да ће бити нападнуто, ја сам дошао на то место и.

Адв. Бранко Димић: А Ребрача да ли је био у команди тај дан или сте га виђали после?

Сведок Саво Шарчевић: Ја не знам где је, команда је сасвим уназад у селу значи у дубини, а ово је било између старог дела и новог дела значи ту има једна улица која се зове Антуновачка, е ту је то било спорно.

Адв. Бранко Димић: Не питам да ли сте их видели на линији тога дана, очигледно да нисте, то сте објаснили, је ли имате сазнања да ли су они били у команди тај дан?

Сведок Саво Шарчевић: Па вероватно су били, вероватно су били негде, морали су бити, ја не знам да ли су били јер ја нисам са њима тај дан био уопште, нити сам контактирао.

Адв. Бранко Димић: Што се тиче самог, ајде да кажемо заробљавања, уопште заробљеника у тој борби, да ли сте у таквим случајевима заробљенике задржавали у чети или сте их прослеђивали вишој команди?

Сведок Саво Шарчевић: Прослеђивали, они су прослеђивани. Не знам сада где, углавном ко је био заробљен он је прослеђен даље ко је њих чувао и где су ишли ја то не знам.

Адв. Бранко Димић: Јесу били прослеђивани вишој команди?

Сведок Саво Шарчевић: Па не знам вишој команди, мислим негде.

Адв. Бранко Димић: Мислим вишој вашој у односу на чету вашу?

Сведок Саво Шарчевић: Не у мојој чети, не.

Адв. Бранко Димић: Не, не, мислим више у односу на вашу чету?

Сведок Саво Шарчевић: Како?

Адв. Бранко Димић: Виша команда у односу на вашу чету, не мислим на виши ниво?

Сведок Саво Шарчевић: Не, не знам ја сада, ја кажем овде то спорно када је било заробљавање, човек ако је заробљен он је прослеђен, е сад не знам где је отишао, не знам ни у чету ни, не да вам кажем не знам где.

Адв. Бранко Димић: Реците ми до колико сати је трајао напад 07.07?

Сведок Саво Шарчевић: Па временски.

Адв. Бранко Димић: Отприлике.

Сведок Саво Шарчевић: Па пар сати.

Адв. Бранко Димић: Овај, овај.

Сведок Саво Шарчевић: Чујте, ја сам ту био и рањен, ја сам добио ударац у главу и ја сам ту био отишао једно време, отишао сам био у наш медицински тамо да добијем помоћ медицинску и онда сам се поново ја вратио, е сад колико је прошло времена ја то не знам, јер ја сам био у несвести, ја када сам се вратио на тај положај онда је већ било део наши су људи, односно Срби који смо се бранили, ми смо већ бежали јер ту је долазила онда њихова полиција, долазили транспортери и онда су се повлачили и ту је онда затишје било, сад на знам који је терен био.

Адв. Бранко Димић: Конкретно питам да ли је било напада у више таласа током дана?

Сведок Саво Шарчевић: Не.

Адв. Бранко Димић: Или је то све време пушкарање које је трајало континуирано?

Сведок Саво Шарчевић: То је било значи бар како је почело пушкарање и како је почео тај окршај то је трајало кажем не знам које време, ту можда сат, два колико је било док сам отишао и док сам се вратио и после тога ништа онда, било је још препуцавања али није било више активности колико се ја сећам на тој линији, ту између значи на том раздвајању.

Адв. Бранко Димић: Реците ми да ли познајете Лазара Радишића из Тења?

Сведок Саво Шарчевић: Не, чујте ја дуго је времена како сам ја изашао из тога и ја не могу да вам тврдим да не познам да ми се човек каже ликом да видим можда га и познам, али именом и презименом не могу сада да кажем да ли га познам.

Адв. Бранко Димић: Да ли се сећате особе која је имала надимак „Људи Лаза“?

Сведок Саво Шарчевић: Да ли тај момак можда на Осјечкој живи или негде, где?

Адв. Бранко Димић: Ако се сећате реците, нећу да Вас.

Сведок Саво Шарчевић: Ја мислим да га знам да је, ако се ради о том момку који је становао на Осјечкој улици ако је тај у питању онда је то тај Лаза.

Адв. Бранко Димић: Не сећате се детаљно, нећу инсистирати на томе. Да ли познајете Мирослава Момчиловића из тог времена?

Сведок Саво Шарчевић: Мирослава да, полицајац био пре рата.

Адв. Бранко Димић: Реците ми да ли знате можда где је он био 07.07?

Сведок Саво Шарчевић: Па био је исто негде ту на положајима, он је био у полицији, можда је то била, кажем у почетку ја сад не знам да ли је била оформљена одмах да ли је он био у саставу полиције наше или је негде био у некој чети ја сад не знам или је био на свом положају, углавном су људи кажем били како је где становао ту је било значи његово место.

Адв. Бранко Димић: Да ли се сећате Милета Јајића?

Сведок Саво Шарчевић: Сећам се.

Адв. Бранко Димић: Да ли се сећате зашто је он био задужен, да ли је имао неко задужење?

Сведок Саво Шарчевић: Па он у почетку, он у почетку није имао никакво задужење, он није, он је човек мирољубив.

Адв. Бранко Димић: У почетку, а касније?

Сведок Саво Шарчевић: Касније је имао нека задужења ја не знам да ли је радио са тим људима у радном воду ваљда нешто тако, а иначе пре тога није никакву функцију имао, ништа.

Адв. Бранко Димић: Да ли познајет Милену Гајдашевић?

Сведок Саво Шарчевић: Гајдашевић, Милена?

Адв. Бранко Димић: Да.

Сведок Саво Шарчевић: Није ми познато то, не могу ја када то су староседеоци већином ти људи из Тења, не познам не знам то, јер дуго сам живео али не знам, можда опет да ми покажете жену можда би....

Адв. Бранко Димић: Што се тиче Бошка Сурле, да ли њега познајете?

Сведок Саво Шарчевић: Познајем.

Адв. Бранко Димић: Да ли га познајете лично?

Сведок Саво Шарчевић: Па не лично, он је, знам га мислим доста добро, знам да је пре рата је био радио у полицији, полицајац је био, становао је близу где је моја жена рођена ту је био у кући, познајем човека али овако лично га не знам, нисам контактирао пуно са њим.

Адв. Бранко Димић: Немам више питања. Хвала.

Председник већа: Хвала. Изволите.

Адв. Сима Кнежевић: Ја би замолио да нам објасните само од 07.07. па надаље да ли је село било блокирано, ако јесте на који начин, па надаље?

Сведок Саво Шарчевић: 07.07. па ја мислим да је 07.07. и на сам тај дан мислим да је село било блокирано колико ја сада имам сазнања да је онда то била велика једна акција, то је требало онда село Тења да падне, онда требали су да нас значи све да нас покоре што је остало људи у Тењу тих Срба, да нас значи све и да онда иду даље да би ствар била решена, а после тог 07.07. вероватно су се онда опекли ти који су кренули јер су видели да су наишли на отпор Срба па је такав исход био значи да су се вратили онда смо, онда су многи људи који су били побегли који нису били ту у Тењу, Срби, вратило се јер су стекли неку сигурност и видели су да је сада ту мало сигурније.

Адв. Сима Кнежевић: Нисам то питао, дакле да ли је постојала блокада села у смислу Срба који су блокирали и Хрвата који су га блокирали, пунктови, тачке и тако?

Сведок Саво Шарчевић: 07.07.?

Адв. Сима Кнежевић: Па надаље и пре 07.

Сведок Саво Шарчевић: После тога остаје нормално село остаје под нашом контролом српском и нормално да су остали пунктови после тога смо се били још боље учврстили, организовали због могућих напада од стране.

Адв. Сима Кнежевић: Ван српских пунктова да ли су са спољне стране према Осијеку били хрватски пунктови?

Сведок Саво Шарчевић: Па вероватно јесу, јесу. Јесу у Новом насељу јесу и не само у Новом насељу него читаво значи село је било опасно скроз.

Адв. Сима Кнежевић: Да ли ако докажете из Осијека у Тење, морате наићи прво на хрватску блокаду?

Сведок Саво Шарчевић: Па вероватно, никад нисам, нико није ишао, ко је могао ићи, били су Хрвати све у Новом насељу своје су имали пунктове.

Адв. Сима Кнежевић: Хвала, немам више питања.

Председник већа: Окривљени имате питања? Изволите.

Окривљени Божо Видаковић: Саво ја би те само питао да ли командир чете који је имао на свом подручју Хрвате који су живели у својим кућама, да ли је он имао обавезу да брине о њиховим животима, здрављу и да их распоређује на радне послове и задатке којекакве у селу?

Сведок Саво Шарчевић: Командир чете?

Окривљени Божо Видаковић: Да.

Сведок Саво Шарчевић: Па не знам ја, то је, људи су ја не могу да одговорим на то, не знам.

Председник већа: Јесте, не видите.

Сведок Саво Шарчевић: Ја мислим логички је да би требало да буде тако, на сваког Хрвата требало је, ако постоји такав став команде да се ставе људи у неку функцију значи да буду негде, да иду да раде, не знам било шта да раде.

Окривљени Божо Видаковић: Кад смо код тога ко је њих распоређивао на те радове?

Сведок Саво Шарчевић: Е то не знам.

Окривљени Божо Видаковић: Је ли није командир чете или позадина?

Сведок Саво Шарчевић: Не.

Окривљени Божо Видаковић: Ко им је делио бонове за храну што су радили тај дан и те ствари?

Сведок Саво Шарчевић: Ја не знам то, ја мислим да је био тај, касније сам чуо да је тај, односно знам да је био Јајић, човек покојни, он је био њихов како да кажем предрадник је, он је вођа ратуна о томе, а сад да ли су добијали бонове и то, вероватно, не знам, да ли су, храну сигурно да су имали.

Окривљени Божо Видаковић: Значи ти као командир чете ниси дјелио бонове никад?

Сведок Саво Шарчевић: Овиме затвореницима?

Окривљени Божо Видаковић: Да.

Сведок Саво Шарчевић: Не, не.

Окривљени Божо Видаковић: Слободно, па то сам хтео да питам, да.

Сведок Саво Шарчевић: Какве бонове, никад нисам ја.

Председник већа: Добро. Хвала. Господине Чубрило изволите.

Опт. Жарко Чубрило: Немам питања.

Председник већа: Немате, добро. Само још нека питања. Рекли сте да сте били присутни кад је био заробљен овај Киш.

Сведок Саво Шарчевић: Јесам.

Председник већа: Видели сте да су га везали и то сте рекли.

Сведок Саво Шарчевић: Да.

Председник већа: С чим су га везали, јесте ли видели?

Сведок Саво Шарчевић: Па не знам, нешто приручно, значи нису биле лисице, не знам чиме је био везан.

Председник већа: После тога јесу ли га одвели негде?

Сведок Саво Шарчевић: Јесу, он је одведен.

Председник већа: Шта је било даље?

Сведок Саво Шарчевић: То ја не знам.

Председник већа: Јесте ли чули после тога да је он убијен?

Сведок Саво Шарчевић: Чуо сам да је убијен он и убијени многи и многи су.

Председник већа: Не, то се десило истог дана кад је било то заробљавање, зато Вас питам да ли сте чули?

Сведок Саво Шарчевић: То не, нисам чуо, ја не.

Председник већа: Како нисте, није Тења била толико велика?

Сведок Саво Шарчевић: Ја нисам чуо да је убијен одмах, не знам.

Председник већа: Па кад сте чули, колико је прошло?

Сведок Саво Шарчевић: Па не знам, после тога да је убијен.

Председник већа: Јесте ли се распитали, је ли се причало нешто по селу?

Сведок Саво Шарчевић: Није, што би се ја распитивао, мене то није интересовало.

Председник већа: Па на вашој линији је?

Сведок Саво Шарчевић: Није на мојој линији.

Председник већа: Код вас је прошао.

Сведок Саво Шарчевић: Па то је господине, то је било између, значи на ватреној линији, на ватреној линији, то је била линија од Прве чете али то није ни битно уопште, тамо где је било најжешће ту се ратовало. Господине, ту је могао свако да буде убијен и свако је могао да убије.

Председник већа: Добро, значи ништа нисте чули?

Сведок Саво Шарчевић: Чуо сам тек касније.

Председник већа: Јесте ли чули нешто за ових 11 цивила што су касније убијени?

Сведок Саво Шарчевић: Не, не. Чуо сам после да је убијено, а које године, само кажем да је свако могао бити убијен и свако је могао да убије јер то је рат био то је била борбена ватрена линија, то је био рат.

Председник већа: Кажете да сте чули из приче да је Мацакања учествовао у неком убиству?

Сведок Саво Шарчевић: Не.

Председник већа: Не?

Сведок Саво Шарчевић: Не, из прича касније да је учествовао, да је убио, то је значи од људи који причају који су на стражи.

Председник већа: Значи не знате?

Сведок Саво Шарчевић: Ја не знам лично, нити је мени неко рекао лично еј слушај Саво, тај и тај човек је убио, него сам чуо где причају на стражи, нити је то мене интересовало ко је кога.

Председник већа: Јесте ли чули некад кад су причали на стражи ко је убио Киша?

Сведок Саво Шарчевић: Па после су причали као наводно убио је тај човек.

Председник већа: Који? Ко је тај човек?

Сведок Саво Шарчевић: Божо Видаковић, а ко је тај човек који може потврдити да је он убио.

Председник већа: Па то нисте рекли само ко је тај човек, каже убио га тај...

Сведок Саво Шарчевић: А ко је тај који може да потврди?

Председник већа: Па не, нисте рекли ко.

Сведок Саво Шарчевић: Па не знам.

Председник већа: Само ми кажите за кога су рекли, за кога су причали?

Сведок Саво Шарчевић: Па не знам, ја могу да вам кажем неког ако је тај човек сад умро, а који је био на линији, да је тај човек сад покојни да је умро, а ко је тај који је могао вама рећи да је он убио, је ли имате ви тог човека очевица.

Председник већа: Не, ја Вас питам, ја Вам постављам питања, не Ви мени него ја Вама. Само Вас питам, да ли сте чули да ли се причало у Тењи ко је убио Ђуру Киша?

Сведок Саво Шарчевић: Па то се причало да је он убио.

Председник већа: Ко он? Ко је тај он?

Сведок Саво Шарчевић: Па не знам, ја кажем причало се.

Председник већа: Како причало, он је убио?

Сведок Саво Шарчевић: Како ја могу вама да кажем нас 20 и неко каже ја познајем ту жену, а тог човека не знам, то се причало у кругу, разумете.

Председник већа: Добро.

Сведок Саво Шарчевић: Значи нико није јасно рекао ја сам видео да га је убио, нико није рекао то мени.

Председник већа: Ви опет о њему, значи НН, неко НН је убио тога Киша и Ви сте тако чули да је НН?

Сведок Саво Шарчевић: Убијен је.

Председник већа: Убијен.

Сведок Саво Шарчевић: Као што је убијен онај у акцији, убијен, значи не зна се који метак, ко га је убио.

Председник већа: Нисам ја чуо да сте рекли.

Сведок Саво Шарчевић: Убијен је, не знам ја ко је убио, можда је.

Председник већа: Можда ја нисам добро чуо. Добро. Има ли још неко питања? Изволите.

Адв. Бранко Димић: У вези с овим што сте питали већ. Да ли се дешавало да по селу причају да је неко нешто направио од неког злочина или од неког убиства па да после неког времена онда иде прича да је то урадио неко други, укратко да ли се када су се причале такве приче ко је шта урадио, да ли се дешавало да истовремено иду различите приче о једном догађају?

Сведок Саво Шарчевић: Па ја кажем није, мислим, са убиствима се не ради сигурно, ако је неко направио неко убиство, ако је видео па сад да је убио овај, па сутра каже, е није тај учинио, него је то учинио онај други, мислим, ја не знам како ви мене можете тако нешто питати.

Адв. Бранко Димић: Ево овако, да ли сте чули још нешто осим приче да је Божа Видаковић убио Ђуру Киша, да ли сте чули да се неко други везује за то убиство, да ли сте за неког другог причало да је извршио то убиство, а не Божа Видаковић?

Сведок Саво Шарчевић: Не.

Адв. Бранко Димић: Да ли сте чули да је у хрватским новинама писало да је Сурла извршио убиство Ђуре Киша?

Сведок Саво Шарчевић: Ни то нисам, слабо читам новине.

Адв. Бранко Димић: Немам питања више. Хвала.

Председник већа: Добро. Ви немате питања пуномоћниче. Изволите, само се представите.

Пуномоћник оштећених адв. Миломир Матовић: Спомињали сте цивиле у Тењи да су били у тим неким радним водовима, поред тога да ли знате да су били затварани?

Сведок Саво Шарчевић: То не.

Пуномоћник оштећених адв. Миломир Матовић: Да ли знате где је биоскопска сала?

Сведок Саво Шарчевић: Знам то.

Пуномоћник оштећених адв. Миломир Матовић: Не знате да су ту били затворени неки цивили?

Сведок Саво Шарчевић: Не, у почетку ту су затварани цивили можда који су доведени на разним локацијама ако је неко лишен слободе, ако је ухапшен ако је ту, али ту не мислим да је ту био радни вод, не знам, радни вод је.

Пуномоћник оштећених адв. Миломир Матовић: Не, не, да ли су ту само затварани цивили неvezано?

Сведок Саво Шарчевић: Ту су затварани цивили, да.

Пуномоћник оштећених адв. Миломир Матовић: Знате ли шта се после тога дешавало са њима?

Сведок Саво Шарчевић: Не, то ја не знам.

Пуномоћник оштећених адв. Миломир Матовић: Хвала, немам више.

Сведок Саво Шарчевић: Нити ме интересовало нити знам.

Члан већа судија Оливера Анђелковић: Само једно питање, судија Анђелковић, можете ли да кажете ко је то причао те приче?

Сведок Саво Шарчевић: Ко је?

Члан већа судија Оливера Анђелковић: Да.

Сведок Саво Шарчевић: Па госпођо, како да кажем, људи причају.

Члан већа судија Оливера Анђелковић: Људи причају, од кога сте Ви чули?

Сведок Саво Шарчевић: Па кажем, чује се, људи причају свашта кад се састану.

Члан већа судија Оливера Анђелковић: Не, не, од кога сте Ви чули, Ви именом и презименом наводите чуо сам да је Божа Видаковић и тако даље убио, а од кога Ви то чујете?

Сведок Саво Шарчевић: Па људи причају у кафани, на стражарском месту.

Члан већа судија Оливера Анђелковић: Ја Вас питам тачно и јасно.

Сведок Саво Шарчевић: Ја не могу сада да именујем.

Члан већа судија Оливера Анђелковић: Да ли можете Ви да кажете од кога сте чули или не можете?

Сведок Саво Шарчевић: Па не могу да кажем, не знам, не сећам се.

Члан већа судија Оливера Анђелковић: То „људи причају“ то ништа не значи.

Сведок Саво Шарчевић: Госпођо, знате колико је времена прошло од кад је рат.

Члан већа судија Оливера Анђелковић: Значи Ви немате ни име, ни презиме тог ко је Вама причао? Је ли тако?

Сведок Саво Шарчевић: Не могу да кажем ни име ни презиме, не могу да кажем.

Члан већа судија Оливера Анђелковић: Је ли не можете да кажете или нећете да кажете?

Сведок Саво Шарчевић: Па не знам госпођо, не могу ја да именујем никог да ја кажем, е тај ми је човек рекао, него се причало и каже е то тако се десило.

Члан већа судија Оливера Анђелковић: Па је ли имате одговор од кога Ви то чујете? Причало се, шта то значи? Од кога сте Ви први пут чули, само то?

Сведок Саво Шарчевић: Не могу, ја не знам, не могу да Вам кажем тог човека кад не знам ко је, кажем да се причало, не могу да кажем тај и тај је лично то рекао.

Председник већа: Добро. Хвала Вам. Немате ништа више да додате? Немате. Да ли тражите трошкове за данашњи долазак, путне?

Сведок Саво Шарчевић: Па не знам, је ли припада?

Председник већа: Припада Вам.

Сведок Саво Шарчевић: А ко сноси то?

Председник већа: Даћемо Вам, ми ћемо сносити, суд ће да сноси, а после ћемо да видимо ко ће на крају да сноси трошкове док се не заврши поступак, сад тренутно суд сноси. То до Шапца имате 1.260,00 динара, је ли тако, аутобуска карта?

Сведок Саво Шарчевић: Не знам.

Председник већа: 1.260,00 овде пише, повратна.

Сведок Саво Шарчевић: Па нисам вадио повратну, нема проблема што се тога тиче.

Председник већа: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се сведоку Сави Шарчевићу исплати износ од 1.260,00 динара на име трошкова превоза од Шапца до Београда и назад.

Хвала Вам.

Сведок Саво Шарчевић: Јесам ли слободан?

Председник већа: Може да уђе Драган Макарић сведок.

СВЕДОК ДРАГУТИН МАКАРИЋ

Председник већа: Добар дан.

Сведок Драгутин Макарић: Добар дан.

Председник већа: Макарић Драган?

Сведок Драгутин Макарић: Драгутин право име.

Председник већа: Драгутин. Овде имамо Драган па Драгутин, значи право име је Драгутин.

Сведок Драгутин Макарић: Не знам јесте ли тражили Драгутина или Драгана?

Председник већа: Добро. Ево сад ћемо да узмемо Ваше личне податке. Ви сте позвани овде у својству сведока, је ли остају ови лични подаци које сте дали код

истражног судије, од оца Стеве, по занимању електричар, са боравиштем у Новом Саду, рођени у Осијеку, Република Хрватска, 19.07.1953. године, овде окривљени да ли познајете?

Сведок Драгутин Макарић: Познам.

Председник већа: Да ли сте у завади са њима?

Сведок Драгутин Макарић: Никад.

Председник већа: Добро.

Са личним подацима као на записнику од 13.09.2011. године.

Ви сте овде у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако не морате да одговорите на питања која Вас, Ваше блиске сроднике може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења, односно материјалне штете. Испред имате текст заклетве, па Вас молим да прочитате само то. Наглас.

Сведок Драгутин Макарић: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Председник већа: Добро. Господине Макарићу, давали сте већ два пута сте испитивани и код истражног судије и у полицији.

Сведок Драгутин Макарић: Да.

Председник већа: Да ли остајете при тим својим исказима?

Сведок Драгутин Макарић: Па да ли бих могао чути, да ли ми се може прочитати изјава?

Председник већа: Па не могу Вам ја прочитати сад цео исказ. Ви можете да испричате сада па после ћемо ако буде неке разлике.

Сведок Драгутин Макарић: Ја не знам да ли има разлике.

Председник већа: Добро. Да ли се сећате шта сте рекли?

Сведок Драгутин Макарић: Све се сећам, не могу баш од ријечи до ријечи али се сећам.

Председник већа: Јесу ли то Ваши искази, је ли остајете при томе што сте тада рекли?

Сведок Драгутин Макарић: Па остаћу при свом, па остаћу.

Председник већа: Добро. Имате ли нешто да додате?

Сведок Драгутин Макарић: Немам ништа.

Председник већа: Можда је најбоље да Вам поставимо питања, па ћете се тако и сетити.

Заменик тужиоца: Добар дан, Снежана Станојковић, заменик тужиоца. Господине Макарићу, значи сећате се да сте давали изјаву пред истражним судијом.

Сведок Драгутин Макарић: Да.

Заменик тужиоца: Па ћу ја из те изјаве само да Вам предочим па ћете ми Ви онда појаснити оно што ми је није јасно. Каже овако, „За Божу Видаковића ја нисам никад тајио, нити ћу тајити, значи то што сам чуо то кажем сад јавно и гласно, то је било у гостини нас пет-шест и неко нешто рекао, она будала је то учинила. Ко је рекао, шта је направио и да ли је направио немам појма“.

Сведок Драгутин Макарић: Да, то сам рекао.

Заменик тужиоца: Јесте ли то изјавили?

Сведок Драгутин Макарић: То сам изјавио, да.

Заменик тужиоца: Значи кажите ми јесте ли Ви познавали Божу Видаковића из тог доба?

Сведок Драгутин Макарић: Да, познаво сам га али се нисмо дружили, само смо се знали.

Заменик тужиоца: А да ли се сећате ко је још био присутан тих пет-шест људи у гостиници кад сте Ви то чули?

Сведок Драгутин Макарић: То су били сви моји бивши возачи, један је био ту, мислим да је био и Мацакања који је исто као сведок ту, Рогуља, Љеписић Зоран и Мијатовић Раденко и ја, мислим да сам све набројао.

Заменик тужиоца: У тој гостиони?

Сведок Драгутин Макарић: Сједили у гостиони, то је већ било пред расулом кад смо се сви, јел могу Вам испричати како је то било?

Председник већа: Можете.

Сведок Драгутин Макарић: Тако смо сједили и то је било еј сад ће за мјесец два дана хрватска држава да преузме све то, како ћемо, ко ће шта, фирма ће се угасити, прећи у Нови Сад. Ја сам исто реко ја ћу видети, ја вероватно нећу бити ту, Мацакања каже неће бити ту. Онда је неко реко „Па ти и не можеш да будеш ту, ти и Бо жо Видаковић не можете да будете ту“ и реко је ето то што сам био реко, „Божо је убио неког“, то сам први пут чуо, „а и ти си убио неког“, то је било све, значи ја сам то чуо тек тада, ето то је истина.

Заменик тужиоца: Кога неког убио Божа, а кога Мацакања?

Сведок Драгутин Макарић: Не, за Божа је каже „Убио је двоје неких старијих људи“, а кога опет именом и презименом не.

Заменик тужиоца: Не знате.

Сведок Драгутин Макарић: А за Мацакању ћу исто рећ отворено, убио је као маму своје супруге, ето то је речено и то је једино што ја знам што се тиче Боже, а то је рекла казала, то да ли је истина или није немам појма.

Заменик тужиоца: Значи маму своје супруге, ташту убио?

Сведок Драгутин Макарић: Да.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Драгутин Макарић: Па то исто пише у тој изјави, би требало да пише.

Заменик тужиоца: Требало би да. Сад кажите ми што се тиче, да ли познајете Жарка Чубрила?

Сведок Драгутин Макарић: Да.

Заменик тужиоца: Од кад га познајете?

Сведок Драгутин Макарић: Њега познам од раније негде од 1979. - 1980. тако некако.

Заменик тужиоца: Јесте ли га виђали у Тењи тог јула 1991. године?

Сведок Драгутин Макарић: Видио сам га 12, 13.07. не могу рећи тачно кад, ја сам ишао тражио доктора јер сам имао, ја сам у петом месецу оперисан и дошло ми до пуцања оперативног реза, ишо сам код доктора и њега сам срео пред зградом поште, то је био задњи сусрет наш, проговорили пар ријечи и било лоше и то је био, ми смо се срели тек можда негде 1996. или 1997. у Новом Саду после.

Заменик тужиоца: А кажите ми да ли се сећате како је био обучен?

Сведок Драгутин Макарић: Па овако...

Заменик тужиоца: Да ли је имао евентуално наоружање неко?

Сведок Драгутин Макарић: Је, имо је од наоружања „томпсон“, обучен је био у плаво, ја мислим да је кепер радничко одијело, имо је жути нови војни опасач око себе али мислим да торбицу са муницијом није имо, значи, а „томспон“ је имо о рамену, то је истина.

Заменик тужиоца: Кажите ми то кепер плаво одело, јесте ли виђали још негде да је неко носио?

Сведок Драгутин Макарић: Да, видео сам док нисам отишо, ја сам негде 17. или 18. пребачен из Тења за болницу у Нови Сад.

Заменик тужиоца: Да, пре болнице?

Сведок Драгутин Макарић: Видио сам још пар људи у тим новим одијелима, одакле им одијела немам појма јер су била потпуно нова радна одијела.

Заменик тужиоца: Е то, добро.

Сведок Драгутин Макарић: А одакле им то не знам.

Заменик тужиоца: То не знате. Кажите ми да ли се још сећате нешто везано за Жарка Чубрила?

Сведок Драгутин Макарић: Не, не, ја само знам да је по причи кад сам се вратио у село да је пребачен на неку владину функцију, да ли је то Аљмаш, питај бога ди, не знам ни ја, кажем ја се нисам срео са њим негде и са његовом супругом 2006.

Заменик тужиоца: Касније.

Сведок Драгутин Макарић: Заправо 1996. или 1997. у Новом Саду, друго ништа ја о њему, ето то је оно што сам ја од њега видео, ту смо проговорили пар ријечи, пито ме како сам, пито сам ја како си ти, то се сећам, каже „како могу бити добро, нисам добро, видиш шта нам се дешава“, ето то је било то и ја сам отишо код доктора, завршио у стационару и након три-четири дана пребачен у Нови Сад.

Заменик тужиоца: Хвала.

Сведок Драгутин Макарић: Молим.

Председник већа: Изволите одбрана.

Адв. Бранко Димић: Реците ми да ли се сећате овог дана када је 07.07.1991. био напад?

Сведок Драгутин Макарић: Па ја сам био тад у кући у Тењи, значи не могу Вам рећи ништа директно о томе.

Адв. Бранко Димић: Реците ми колико је трајао напад, колико се Ви сећате да је трајао?

Сведок Драгутин Макарић: Па пучњава је мене пробудила негде око 4, да ли ће то бити мало шта ја знам, и негде до један, пола два отприлике, тако некако, јер чула се пучњава а ја сам већ.

Адв. Бранко Димић: Да ли познајете Милета Јајића?

Сведок Драгутин Макарић: Да, познам га. Познаво сам га.

Адв. Бранко Димић: Је ли он имао нека задужења у то време?

Сведок Драгутин Макарић: Не знам, не знам уопће јер ја сам и у истражном поступку значи оном првом, у полицији у Новом Саду рекао да ја цело време како сам отишо у болницу у Нови Сад, 01.09, отпуштен из болнице, негде око 10.09, се вратио у Тење, до фактички до средине '92. године док се та фирма није основала коју сам касније водио, ја нисам провео 20 ноћи у Новом Саду, заправо у Тењу, 20 дана укупно, дошо сам, одрадио сам оно што сам добио и вратио се назад за Нови Сад и.

Адв.Бранко Димић: Јел познајете Лазара Радишића из Тења?

Сведок Драгутин Макарић: Не.

Адв.Бранко Димић: А Сурлу, Бошка Сурлу?

Сведок Драгутин Макарић: Бошка Сурлу, њега знам али то више онако, више му знам сина нег њега.

Адв.Бранко Димић: Да ли познајете Мирослава Момчиловића?

Сведок Драгутин Макарић: Да.

Адв.Бранко Димић: Реците јел он био задужен за нешто?

Сведок Драгутин Макарић: Не, то не знам. Да Вам кажем отворено, ја нисам био у никаквој војној функцији.

Адв.Бранко Димић: Добро, добро, него просто да ли сте чули као што сте опет чули неке приче, да ли сте чули да се везује да ли има неких прича исто тако да су ишле за Мирослава Момчиловића да је био умешан у неке догађаје?

Сведок Драгутин Макарић: Не, не, ја једино неки злочин што сам чуо да су неког, ето рећи ћу отворено то су та два човека.

Адв.Бранко Димић: И ништа друго нисте чули?

Сведок Драгутин Макарић: И ништа друго.

Адв.Бранко Димић: Немам питања, хвала.

Председник већа: Изволите, само се представите.

Адв.Сима Кнежевић: Сада сте рекли ако сам добро чуо да сте последњи пут видели Чубрила 12. или 13.јула?

Сведок Драгутин Макарић: Па добро, то је тако било, да.

Адв.Сима Кнежевић: У претходној Вашој изјави овде пред истражним судијом сте рекли 10. 11. или 12?

Сведок Драгутин Макарић: Па то је то.

Адв.Сима Кнежевић: Да ли дозвољавате да је то тај цео период или?

Сведок Драгутин Макарић: Дозвољавам, комплетно, комплетно дозвољавам.

Адв.Сима Кнежевић: Или можете прецизнији бити?

Сведок Драгутин Макарић: Не могу јер сам два, три дана провео у стационару у селу, а 17-ог, то знам тачно сам пребачен у Нови Сад. Значи то може бити тих дана.

Адв.Сима Кнежевић: Да ли ми можете нешто рџи везано о блокуди села, дакле како она изгледа кад су почели ратни сукоби?

Сведок Драгутин Макарић: Како мислите?

Адв.Сима Кнежевић: Ако знате.

Сведок Драгутин Макарић: Како мислите? Учествовао у рату нисам, у пуцњави ниједној учествовао нисам, оружје нисам носио.

Адв.Сима Кнежевић: Онда око тога не знате ништа?

Сведок Драгутин Макарић: Па да.

Адв.Сима Кнежевић: Повлачим питање. Хвала. Немам.

Сведок Драгутин Макарић: Никакву функцију ратну, војну у књижици ништа немам уписано, могу Вам показат своју књижицу, значи никакав ратни распоред, мобилизација, ништа.

Председник већа: Добро. Окривљени имате питања? Имате Ви? Ви сте кажете 17-ог отишли за Нови Сад, јел тако?

Сведок Драгутин Макарић: Да, да.

Председник већа: А кажете два, три дана сте били?

Сведок Драгутин Макарић: Да, био сам два, три дана у стационару у.

Председник већа: А пре тога сте видели?

Сведок Драгутин Макарић: А пре тога што сам завршио у стационару сам видео Жарка.

Председник већа: Значи пре него што сте ушли у стационар видели сте тада Жарка?

Сведок Драгутин Макарић: Да, да.

Председник већа: После тога када сте се вратили, рекли сте да сте дошли у деветом, десетом месецу назад у?

Сведок Драгутин Макарић: Да, средином деветог смо се вратили.

Председник већа: Јесте ли видели тада?

Сведок Драгутин Макарић: Не, кажем Вам никад Жарка Чубрила нисам видио до Новог Сада, да ли је то било '96. или '97.

Председник већа: Значи после тога га више нисте виђали?

Сведок Драгутин Макарић: Не, никад га нисам видио.

Председник већа: Када сте били овде у Тењу, да ли сте знали, јел имао неку улогу Чубрило?

Сведок Драгутин Макарић: Ја сам чуо да је он страначки организиран и после сам ето можда сам реко да је нешто у влади, шта појма немам, а нисам ни знао да је и страначки организиран јер ја никад у никаквој странци нисам био нит сад ни онда ме странке нису интересовале.

Председник већа: Што се тиче овог кафића кад сте били тамо, то је 1996. причате, то је већ прошло?

Сведок Драгутин Макарић: '96, да, пар месеци пре.

Председник већа: То је већ прошло. То је у самом Тењу?

Сведок Драгутин Макарић: У самом Тењу, у гостиони мог стрица, у ствари жениног стрица.

Председник већа: Јел Мацакања реко кад сте му рекли за ова убиства, шта је он реко?

Сведок Драгутин Макарић: Ма реко то измишљају, то је све лаж, превара, измишљају људи. Ја кажем не знам дал измишљају.

Председник већа: Па Мацакања је био са Вама ту у друштву и чуо је кад су рекли за њега да неће моћи да се врати.

Сведок Драгутин Макарић: Ја мислим да је то чак рекао и Рогуља, његов најбољи пријатељ, мислим, али нисам баш сто посто сигуран, рећи ћу отворено и реко је па и ти си то направио, па каже одакле ти то, па каже чуо сам. Знам да је и то рекао па чуо сам. Ја кажем чуо сам, ето шта још да кажем на то. Значи јесам чуо мислим да је то рекао Рогуља да њих двојица.

Председник већа: Јесте ли чули за ово убиство ових 11 лица што су убијени у јулу?

Сведок Драгутин Макарић: Не, не.

Председник већа: Не?

Сведок Драгутин Макарић: Не. Јел кажем ја сам се јако мало за време ратних дејстава задржавао у село, нисам имао никаквих контаката са неким великим људима, све завршио и изашо из села поново.

Председник већа: Добро. Господине Макарићу, имате трошкове јел тако Београд-Нови Сад?

Сведок Драгутин Макарић: Да.

Председник већа: Путне, овде каже 1.560 динара, то су карте?

Сведок Драгутин Макарић: Па то ми ни за гориво, јер сам дошо колима.

Председник већа: Ми можемо само да исплатимо оно што је у оквиру.

Сведок Драгутин Макарић: Па добро.

Председник већа: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се сведоку на име путних трошкова исплати износ од 1.560,00 динара.

Хвала Вам, слободни сте можете да идете. Направићемо једну паузу, сада је 12.10 па до 12.30.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се поступак, наставак је у 12.30.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави испитивањем сведока **Жељка Ћелића**.

СВЕДОК ЖЕЉКО ЋЕЛИЋ

Председник већа: Добар дан.

Сведок Жељко Ћелић: Добар дан.

Председник већа: Само да нађемо Ваше личне податке. Ћелић Жељко јел тако?

Сведок Жељко Ћелић: Ћелић.

Председник већа: Ја грешим, то је моја. Од оца?

Сведок Жељко Ћелић: Петра.

Председник већа: По занимању сте?

Сведок Жељко Ћелић: Возач.

Председник већа: Са боравиштем?

Сведок Жељко Ћелић: Ченеј.

Председник већа: Улица?

Сведок Жељко Ћелић: Жарка Зрењанина 51.

Председник већа: Место рођења?

Сведок Жељко Ћелић: Осијек.

Председник већа: Година рођења?

Сведок Жељко Ћелић: '65.

Председник већа: 05.07? Јел тако?

Сведок Жељко Ћелић: Јесте.

Председник већа: Овде окривљене Божу Видаковића и Жарка Чубрила познајете?

Сведок Жељко Ћелић: Познајем.

Председник већа: Јел сте у завади са њима?

Сведок Жељко Ћелић: Не.

Председник већа: У сродству?

Сведок Жељко Ћелић: Не.

Председник већа: Ви сте о ђе позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, исто тако не морате одговарати на питања која Вас односно блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења или материјалне штете. То Вам је јасно?

Сведок Жељко Ћелић: Јесте.

Председник већа: Добро. Овде имате испред текст заклетве, молим Вас да прочитате. Наглас прочитајте, да.

Сведок Жељко Ћелић: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Председник већа: Добро. Ви сте у претходном поступку и у полицији а касније и код истражног судије давали своје исказе. Јел остајете при оном што сте тада рекли? Јел има нешто да се измени? Јел се сећате?

Сведок Жељко Ћелић: Наравно остајем.

Председник већа: Остајете при свему?

Сведок Жељко Ћелић: Ни да допуним ни да изменим.

Председник већа: Добро. Е онда ће Вам поставити питања. Прво ће тужилац да Вам постави питање, онда друге странке у поступку. Изволите.

Заменик тужиоца: Снежана Станојковић, заменик тужиоца.

Сведок Жељко Ћелић: Добар дан.

Заменик тужиоца: Везано за тај Ваш исказ који сте дали пред истражним судијом ја бих само Вам предочила једну Вашу реченицу па ако се слажете да прочитам. Значи, колико знам, то је значи страна број 4 тог исказа, па колико знам за Божу Видаковића да је био командир чете, колико сам чуо из тог првог времена пошто сам са места где сам се ја налазио тамо и са мојим овлашћењима која сам имао, то су моја сазнања да је Божа Видаковић био командир чете у реону своје зоне одговорности. Јел се сећате да сте тако нешто одговорили?

Сведок Жељко Ћелић: Да, сећам се.

Заменик тужиоца: Е сада мени...

Сведок Жељко Ћелић: У том смислу...

Заменик тужиоца: Да. И само да ми мало појасните ако можете шта то све подразумева он је био командир чете у реону своје зоне одговорности? Шта сте под тим мислили кад сте то рекли ако можете да нам кажете?

Сведок Жељко Ћелић: Али ћу морати на широко да вам кажем.

Председник већа: Изволите, реците.

Сведок Жељко Ћелић: Командир чете, значи поготово у ратним условима значи лице које има под својом командом има стотинак људи, зависи да ли је 70, 80, да ли је 100. И добија зону одговорности своју значи по неком ратном плану шта треба да ради, на који начин да ради и да води рачуна и да се стара о тим људима који су његови војни обвезници. Да их усавршава, да им помаже и да им командује. При уређењу фортификацијских објеката, бункера и сваки ванредан догађај да нормално своме надлежном команданту или начелнику штаба, да ли путем курира да ли преко радио везе, коју ми нисмо имали или неким средствима другим.

Заменик тужиоца: Радио везу нисте имали?

Сведок Жељко Ћелић: Не. У то време не, после пошто ја.

Заменик тужиоца: Јул, август, септембар '91?

Сведок Жељко Ћелић: Радио веза је постојала само у центру везе која је била при штабу, значи то су пар радио станица које смо имали тамо као центар за оглашавање, али радио везу значи полицијске мотороле, полицијске уређаје да ли базне или станичне то нисмо имали, имали смо курирску службу, значи бициклиће, моториће.

Заменик тужиоца: Разумем. Кажите ми кад смо већ код тих моторола, кад сте имали те мотороле?

Сведок Жељко Ћелић: Па мотороле смо добили касније да ли у периоду '92, '93, '94, '95, '97 можда Вам је то нешто ново али...

Заменик тужиоца: Да, али свакако јул, август, септембар, октобар нисте имали мотороле?

Сведок Жељко Ћелић: Не, значи углавном је...

Заменик тужиоца: И само још једно питање што се тиче зоне одговорности, према овоме сада што сте нам рекли, да ли према том плану о коме сте нам сада говорили постоји како се поступа са цивилима? И да ли Ви нешто знате везано за цивиле који су се налазили у одређеној зони одговорности неког лица?

Сведок Жељко Ћелић: Па рецимо било је ту цивила који су били људи старије доби, који су остали у селу после значи бега, млађих Хрвата који су били тајно наоружани и који су били спремни да изврше масакр у селу Тењу, који су волшебно нестали у року од 2-3 дана повукли своје фамилије, своју децу, интересантно остали су старији људи тамо, буквално њихови родитељи. Они су остали тамо исто као и моји родитељи. Међутим, тај им се план није остварио.

Заменик тужиоца: Значи, не знате да ли могу да закључим да не знате шта се дешавало са тим старим људима?

Сведок Жељко Ћелић: Са тим људима свима, значи без обзира на веру, националност и пол, имали су нормално сам се понашао као са свима. Значи, пошто су ратни услови ми смо били у окружењу, значи нисмо могли да комуницирамо са свих страна смо били опкољени, морали смо преживети. Значи, једноставно свако је морао свој обавезу да има, да ли војну, да ли цивилну, значи једноставно морао се преживети и одбрани.

Заменик тужиоца: Не знам, некако сам остала ускраћена за конкретан одговор, не бих да се враћам и да задржавам.

Сведок Жељко Ћелић: Слободно питајте.

Заменик тужиоца: Мене занимају ти цивили, стара лица хрватске националности. Шта се са њима дешавало у зони одговорности неког лица? Да ли то знате или не знате?

Сведок Жељко Ћелић: Којега лица?

Заменик тужиоца: Било ког.

Сведок Жељко Ћелић: Рецимо мене.

Заменик тужиоца: Рецимо Вас.

Сведок Жељко Ћелић: Ево ја сам Вам био на почетку рата, пошто немате карту, видим да немате географску карту, да би се могао присетити где сам био и шта сам радио, али ја ћу Вам рећи по сећању. Тамо је било лица хрватске националности и српске и муслиманске и немачке. Сви ти људи који су тамо били, дали су свој допринос тој нашој борби и тој нашој слободи. Ја говорим само у своје име и у име својих потчињених и у име надређених, ако могу.

Заменик тужиоца: И ево само још једно питање, не бих више да Вас задржавам.

Сведок Жељко Ћелић: Били су, део је био, да Вам појасним, део је био мобилисан значи, део је био мобилисан, имао је наоружање део је имао радну обавезу.

Заменик тужиоца: Ко је имао радну обавезу?

Сведок Жељко Ћелић: Радну обавезу имали су, али то је већа структура људи. Значи, имали су људи који су једноставно одбили да узму наоружање, неко се правио да није способан, неко се правио да је мало луд, неко се није се правио, једноставно је рекао ја не могу да пуцам на моју сестру која је са оне стране.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Жељко Ћелић: А било је и оних који су једноставно избегавали сваку врсту обавезе и морао је свој допринос да да, а не да му ми чувамо кућу, фамилију, а да ти...

Заменик тужиоца: Хвала Вам, разумела сам. Значи и опет ћу остати на Вашем исказу пред истражним судијом на страни број 7, униформе су стизале касније, тако сте дали изјаву. Па ћу прескочити део реченице тих првих дана ми смо имали неке плаве комбинезоне.

Сведок Жељко Ћелић: Да.

Заменик тужиоца: Кажите ми јел сте Ви имали плави комбинезон?

Сведок Жељко Ћелић: Па ја сам имао више врста униформ, ја сам имао рецимо.

Заменик тужиоца: Тих првих дана.

Сведок Жељко Ћелић: Тих првих дана, више врста униформи. Имао сам значи униформу бивше ЈНА, коју сам носио повремено зависно од ситуације, неке комбинезоне, шарене, маскирне и плаве смо добијали сукцесивно, значи како се развијала ситуација, како се појачавало, значи борбена јединица како се појачавала тако нам је и појачање долазило у виду униформи, техничко-материјалних средстава и остало.

Заменик тужиоца: Бићу слободна само да се вратим, тих првих дана ми смо имали неке плаве комбинезоне. Какви су ти плави комбинезони били?

Сведок Жељко Ћелић: То су обичне неке радне хлаче које...

Заменик тужиоца: А одакле вам то?

Сведок Жељко Ћелић: Па то је значи из позадинског обезбеђења штаба одбране. То је дато за људе избегле, прогнане који су...

Заменик тужиоца: Ког штаба?

Сведок Жељко Ћелић: Штаба одбране села Тење.

Заменик тужиоца: Хвала, толико.

Сведок Жељко Ћелић: А сад, кад је било, шта је било мислим за датуме, јако је тешко говорити са ове дистанце шта је и обзиром на догађаје који су се дешавали у тих 7 година.

Председник већа: Изволите. Одбрана?

Адв. Бранко Димић: Добар дан господине Ћелићу. Ја ћу Вас подсетити на један део изјаве Ваше коју сте дали пред полицијом, ради се о овом записнику о саслушању 17.11.2010. године.

Сведок Жељко Ћелић: Опростите, нисам чуо како се зовете.

Адв. Бранко Димић: Бранко Димић адвокат. Бранилац Боже Видаковића. Помињали сте у тој изјави пред полицијом Ђуру Киша и ове околности под којима је он заробљен. И поменули сте да је предат начелнику штаба Вукас Марку. Остајете при томе?

Сведок Жељко Ћелић: Јесте, остајем при својој изјави.

Адв. Бранко Димић: Добро. Да ли знате где је он тада одведен?

Сведок Жељко Ћелић: Не знам. Не знам где је одведен, знам да је доведен, да је лишен слободе као непријатељски војник и предат.

Адв. Бранко Димић: С обзиром да долазите да кажем, имате та сазнања о структури саме територијалне одбране.

Сведок Жељко Ћелић: Зависи из кога времена. Извините што Вас прекидам.

Адв. Бранко Димић: Причам о 7 месецу, јул месец '91. године, та чињеница да је он предат Вукас Марку. Да ли је то била уобичајена процедура, да ли је уобичајена процедура да се заробљеник преда вишој команди?

Сведок Жељко Ћелић: Што се тиче тог случаја, значи што се тиче тог случаја где сам ја лично учествовао, ја могу да Вам кажем, најодговорније лице на том простору тамо значи у времену дешавања битке између нас и усташких оружаних снага у то време, он је био лице тамо које је командовало.

Адв. Бранко Димић: Да ли познајете Мирослава Момчиловића?

Сведок Жељко Ћелић: Да, познајем.

Адв. Бранко Димић: Да ли је он имао неку дужност баш 07.07. да ли се сећате на дан напада?

Сведок Жељко Ћелић: Па ја не знам, једноставно он је човек полицајац, да ли је он био тамо са људима у тој полицији који су направљени, ја не могу на то питање да дам одговор.

Адв. Бранко Димић: Да ли знате његово кретање тог дана како је било?

Сведок Жељко Ћелић: Његово?

Адв. Бранко Димић: Да.

Сведок Жељко Ћелић: Не.

Адв. Бранко Димић: Добро.

Сведок Жељко Ћелић: Његово лично не.

Адв. Бранко Димић: Добро. Реците ми да ли знате Бошка Сурлу?

Сведок Жељко Ћелић: Да, из виђења.

Адв. Бранко Димић: Да ли знате нешто о његовом кретању на дан напада 07.07.?

Сведок Жељко Ћелић: Знате шта, то је широка прича што се тиче Бошка Сурле. Ту има нешто удробљено, умуљано не само овде и сад у овом моменту, већ иначе док смо били тамо. Наводно да се он сакриво у неком шахту, наводно, што није истина. Човек који је школован, који је био професионални полицајац да је сакривен био у неком шахту и да га је командир зоне те, да га је нашао у том шахту и да га је потерао на стражу, међутим то, ја не знам то код мене не би могло проћи никад.

Адв. Бранко Димић: Конкретно питам за њега да ли се причало да је он умешан у неки злочин и у нека убиства, за њега да ли су ишле гласине, приче, не питам да ли имате лична сазнања него само да ли сте чули неке приче које везују њега за неке такве приче?

Сведок Жељко Ћелић: Па нисам чуо, нисам чуо, јер знате шта, разних гласина је било, међутим ја нисам придавао важност гласинама никад јер мени је важност била, ја вам говорим као војник из тог времена, изволите радите ваш посао.

Адв. Бранко Димић: Сада ћу Вас питати не као војника, него као човека из села који зна прилике, људе, догађаје, креће се около.

Сведок Жељко Ћелић: Како, које прилике.

Адв. Бранко Димић: Добро, добро, месне, месне прилике. Да ли се дешавало да о једном догађају, једном убиству или неком злочину да буде више паралелних супротстављених различитих прича, више верзија догађаја?

Сведок Жељко Ћелић: Па било је ту свега, људи су муљали, ваљали и они који су требали да раде свој посао за шта је постављен тамо и од ових који су препричавали то је страшно, то драги бог није могао повезати шта се ту дешавало.

Адв. Бранко Димић: Реците ми да ли познајете из тог времена Лазара Радишића?

Сведок Жељко Ћелић: Па сјећам се, сјећам се ко је тај.

Адв. Бранко Димић: Реците ми да ли знате његов надимак?

Сведок Жељко Ћелић: Само да, Тарзан или Луди, или је Коњ, сад искрено да Вам кажем не могу.

Адв. Бранко Димић: Ми имамо овде, до сада су неки сведоци помињали Лазар Радишић да је имао надимак Луди Лаза, желим само да утврдим да ли мислимо на исто лице, да ли је он имао нека задужења питам Вас за њега у то време?

Сведок Жељко Ћелић: Јесте, имо је, имо је, сви су имали задужења ко год се затеко да ли је био Србин, Хрват, Муслиман, Луди Лаза, тај под Луди Лаза можда и није био луд, ал се испоставило касније да је он човек чак је био, ја ћу вам рећи информацију за коју ја знам, који је био притворен од стране службе безбедности, значи војне полиције 1992. – 1993. године због својих инсинуација, због, у крајњој линији напустио положај, оставио је тенк у по борбе и утеко и оставио људе као возач тенка.

Адв. Бранко Димић: Реците ми да ли познајете Милета Јајић из тог времена?

Сведок Жељко Ћелић: Познам, познам и прије тог времена и за време тог времена.

Адв. Бранко Димић: За шта је Миле Јајић био задужен у то време седми, осми, девети месец, 1991. уопште?

Сведок Жељко Ћелић: Миле Јајић?

Адв. Бранко Димић: Да.

Сведок Жељко Ћелић: Миле Јајић, он је прије свега био један политички радник и то је прије рата обављао више дужности, био је председник месне заједнице, увек је био у тим форумима ближе власти тамо. За време рата је био командант цивилне заштите, значи имо је своја овлаштења, своје инструкције, то што вам ја могу рећи.

Адв. Бранко Димић: Да ли је он имао нека задужења у вези ових радних водова које сте помињали?

Сведок Жељко Ћелић: Колико сам ја чуо да јесте, ја нисам имао линију координације са њим, пошто је он имо, он је већ по том питању имо своје упуте, он и његови заменици, помоћници већ шта се то тамо радило.

Адв. Бранко Димић: Реците ми да ли познајете Милену Гајдашевић?

Сведок Жељко Ћелић: Како?

Адв. Бранко Димић: Милену Гајдашевић?

Сведок Жељко Ћелић: Од тих Гајдашевића ја знам, не знам, не знам о коме се то ради.

Адв. Бранко Димић: Реците ми у то време у седмом месецу, уопште да кажем лето 1991. када је било сукоба, да не ограничавам сада период, са аспекта значи, питам као војника, да ли је била уобичајена пракса у то време да цивили који станују у кућама које су на линији ватре да буду евакуисани одатле и премештени у друге безбедније куће, да ли знате да је постојала таква пракса?

Сведок Жељко Ћелић: Чуо сам, чуо сам да је било што је по мени лично то је оправдано, сасвим оправдано, јер велика маса људи наоружаних, оваквих, онаких је ту дефиловало, тако да може.

Адв. Бранко Димић: Имам још једно питање за Вас, пошто сте човек из тог места, да ли се сећате да је локално комунално предузеће добило бели комби на коришћење?

Сведок Жељко Ћелић: Локално?

Адв. Бранко Димић: Комунално предузеће, не знам тачно како се зове, немојте ме питати.

Сведок Жељко Ћелић: Из кога периода?

Адв. Бранко Димић: Тај период, ратни период, да ли знате да је добијен, па ћемо онда пробати да утврдимо када?

Сведок Жељко Ћелић: Ратни период је за мене од 1991. до 1997. а можда се неће никад ни завршити.

Адв. Бранко Димић: ОК, ајде рецимо од 1991. до 1995.

Сведок Жељко Ћелић: Да?

Адв. Бранко Димић: Да ли је било у том периоду белог комбија у том неком локалном комуналном предузећу?

Сведок Жељко Ћелић: Било је комбија свакојаким и што се тиче добијали смо помоћ материјалну, било је возила смо добијали.

Адв. Бранко Димић: Добро.

Сведок Жељко Ћелић: Једноставно не могу.

Адв. Бранко Димић: Не можете прецизно да се сетите па нећу инсистирати на томе.

Сведок Жељко Ћелић: А то комунално предузеће то није ни постојало, на почетку није постојало.

Адв. Бранко Димић: Не, на почетку наравно није, претпостављам да је касније али.

Сведок Жељко Ћелић: То је једно мало, мислим, не знам колико сте упознати, то је једно село које буквално сем мјесне заједнице, задруге, два трактора у тој задрузи и јако пуно честитих људи, више ниш није ни имало.

Адв. Бранко Димић: Немам више питања. Хвала.

Председник већа: Изволите браниоче.

Адв. Сима Кнежевић: Ја бих Вас питао само везано за блокаду, односно барикаде на селу када су почели ратни сукоби.

Сведок Жељко Ћелић: Да?

Адв. Сима Кнежевић: Да ли су, већ смо чули од доста сведока, значи да ли су Срби онда правили барикаде и заштите за село и да ли је такође било и хрватских барикада, односно хрватских пунктова на некој локацији, значи везано за Тењу?

Сведок Жељко Ћелић: Јесте.

Адв. Сима Кнежевић: Можете нам објаснити како то изгледа?

Сведок Жељко Ћелић: Ја Вам могу, опет говорим са мог места у то време са мојим овлаштењима која сам имао то је тако као што Ви кажете, само што то има своју пред.

Адв. Сима Кнежевић: Не, не, само слика ме занима, значи да ли је постојало српска одбрана и према Осијеку хрватска?

Сведок Жељко Ћелић: Јесте, јесте постојало, са тим да су те хрватске барикаде стајале малтене годину дана раније, годину, ја не знам да ли сте Ви упознати, годину дана раније Хрвати су се тајно наоружали, значи цивиле, они су наоружали цивиле наше комшије од којих смо ми појединачно знали да је то луђак и рекли то је луђак тамо не дајте томе оружје јер он је убио човека 1988. године.

Адв. Сима Кнежевић: Хвала, то нас не занима.

Сведок Жељко Ћелић: Нажалост.

Адв. Сима Кнежевић: Тај положај нас занима како је, да ли из тог како сте описали произилази да ако неко из Осијека покуша да дође у Тење да ли је логично да прво наиђе на хрватске барикаде, односно пунктове?

Сведок Жељко Ћелић: Наравно.

Адв. Сима Кнежевић: Из Осијека за Тење?

Сведок Жељко Ћелић: Наравно, пошто кажем немате карту пред собом да вам ја кажем тачно ди, колико знам, јер кажем има пред историја.

Адв. Сима Кнежевић: У реду је, ово ми је само битно.

Сведок Жељко Ћелић: Пр ед исто рију, јер да би до ши до наше барикаде морају доћи са свих страна преко хрватске барикаде и што су људи покушали, покушали да дођу, значи у своје село да обиђу фамилију, да виде да се прикључе свом народу, међутим од њихових снага они су били спречени. Велики дио је био у притвору затворен, велики дио је убијен тамо, само што људи шуте.

Адв. Сима Кнежевић: Добро. Хвала вам, ја немам више питања.

Председник већа: Окривљени, имате ли питања? Само изволите, само се представите пре него што.

Опт. Жарко Чубрило: Добар дан, Жарко Чубрило.

Сведок Жељко Ћелић: Добар дан.

Опт. Жарко Чубрило: Данас Вас је госпођа тужитељка питала за део исказа из изјаве у истрази „па колико знам за Божу да је био“ и тако даље, али је питање било у истрази у односу на обојицу да ли знате шта смо ми у то време, па сте само дали половичан одговор за Божу. Ја данас постављам питање у контексту тога да ли сте знали и за мене да ли сам ја у то време од 01. јула до 15. августа када Ви нисте у штабу, него сте на неком другом положају, сам ја био члан штаба Територијалне одбране Тења?

Сведок Жељко Ћелић: Не, ја мислим да сам ја то у својој изјави дао да што се тиче Вас да сам ја то у изјави дао, колико се сећам.

Опт. Жарко Чубрило: Можемо закључити да Ви имате сазнања.

Председник већа: Не можете Ви да закључујете, Ви само поставите питања.

Опт. Жарко Чубрило: Добро.

Председник већа: Шта, је ли он није био, имам Вашу изјаву коју сте дали у полицији, тада сте рекли да не знате шта је радио.

Сведок Жељко Ћелић: Па не знам, ја човека нисам виђао.

Председник већа: Рекли сте само да је пре рата био нешто у СДС.

Сведок Жељко Ћелић: Па пре рата, знате кад гледате из неке кино сале, биоскопске сале кад гледате човека који држи говор или више њих.

Председник већа: То је пре рата било?

Сведок Жељко Ћелић: Пре.

Председник већа: За време рата га нисте виђали?

Сведок Жељко Ћелић: За време рата га ја, значи са места и по линији координације ја овог господина не знам.

Председник већа: Не знате, нисте га уопште виђали?

Сведок Жељко Ћелић: Не.

Председник већа: Добро, то стоји.

Опт. Жарко Чубрило: И друго питање исто везано уз претходно питање тужитељке у вези униформи. То је био одговор на моје питање које је гласило тада у истрази „Од 01. јула 1991. године да ли су припадници територијалне обране, односно народ који је тада био, одмах од почетка у јулу месецу били униформисани као нека војска једнообразно или како су били обучени у јулу месецу 1991. године“.

Сведок Жељко Ћелић: Па једнообразни нисмо били обучени никад зато што нисмо имали, неко је имао.

Опт. Жарко Чубрило: Јули, молим вас.

Сведок Жељко Ћелић: Јули, говорим за јули месец, значи неко је имао своју униформу бивше ЈНА са својим ратним распоредом и очекујући тај позив који никад нико није добио.

Опт. Жарко Чубрило: А онај ко није имао позив или што је очекиво, у чему је он био?

Сведок Жељко Ћелић: У чему је био? Неко је био у хлачама, неко је био у тренерци, неко је био шта је имао.

Опт. Жарко Чубрило: Добро, пазите данас на питање, униформе су стизале касније, међутим, од тих првих дана, ако смо сад чули да у јулу месецу није било званичних униформи осим појединачних, који су то за вас први дани кад су почеле неке униформе било које врсте да стижу? Шта је то „од првих дана“ за Вас?

Сведок Жељко Ћелић: Сам развој ситуације шта се то дешавало.

Председник већа: Само да решимо, постоји разлика, само кратко. Када сте били једнообразно обучени, да одемо на то, то је питање? Када сте на крају сви били обучени у неке униформе? Ово прво у јулу кажете нисте, свако је носио нешто друго.

Сведок Жељко Ћелић: Тако је.

Председник већа: Када је било на крају када је почело да се носе униформе?

Сведок Жељко Ћелић: 1992. године.

Председник већа: Тек 1992.?

Сведок Жељко Ћелић: Или 1991. године што је део, рецимо полиција је добила неке маскирне.

Председник већа: Територијална одбрана, је ли она била обучена једнолично?

Сведок Жељко Ћелић: Ама не.

Председник већа: Не?

Сведок Жељко Ћелић: Не, није обучена једнообразно никад. Зато што је у саставу, дозволите да Вам објасним, у саставу територијалне одбране то је било више јединица.

Председник већа: Добро, то нам је јасно, то знамо, само то је било питање за униформе да ли су, нису биле једнообразне.

Опт. Жарко Чубрило: И задње мало потпитање, споменули сте неке радне хлаче смо добили, радне хлаче. Када смо те, сећате ли се, радне хлаче, не знам какве су радне али радне хлаче добијали у Тењи?

Сведок Жељко Ћелић: Радне хлаче, то су биле неке плаве хлаче што је донешено рецимо на тај део где сам ја био тамо што је било донешено, остављено 10-15 по одељењима, како, на неко одељење 2, 3, 4, 5, а сад који је то временски период био ја не могу.

Председник већа: Јесу ли те панталоне биле које боје, плаве?

Сведок Жељко Ћелић: Молим?

Председник већа: Које боје су биле, јесте рекли плаве да су биле?

Сведок Жељко Ћелић: Па тамне, неке тамне, плаве.

Председник већа: Је ли сем панталона било још нешто, јесу ли биле јакне?

Сведок Жељко Ћелић: Колико се могу сетити можда је била и јакна, блуза нека.

Председник већа: Блуза?

Сведок Жељко Ћелић: Радничко буквално оно.

Председник већа: Радничко одело?

Сведок Жељко Ћелић: Радничко одело и сад не знам да ли су биле оне капе плаве, сад не могу се сетити да ли је то било али то у никаквом случају...

Председник већа: У ком месецу је то било?

Сведок Жељко Ћелић: Не могу се тачно сетити у којем, да ли је био крај седмог или је био осми месец тамо после Илиндана, искрено да вам кажем не могу се сетити.

Председник већа: Добро, у реду.

Опт. Жарко Чубрило: Немам више.

Председник већа: Немате више. Хвала.

Опт. Жарко Чубрило: Хвала.

Председник већа: Оштећени, имате ли неко питање? Не.

То је све што имам да изјавим.

Хвала Вам што сте дошли, имате трошкове, је ли тако, каже овде 1.560,00 то је за аутобуску карту од Београда до Новог Сада и назад, до Ченеја у ствари.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се сведоку исплати износ од 1.560,00 динара на име трошкова превоза од Београда до Ченеја и назад.

Хвала Вам што сте дошли. Довиђења.

Може следећи сведок да уђе.

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ

Председник већа: Добар дан.

Сведок Мирослав Момчиловић: Добар дан.

Председник већа: Мирослав Момчиловић, је ли тако?

Сведок Мирослав Момчиловић: Јесте.

Председник већа: Ви сте овде у својству сведока. Прво ћемо узети Ваше личне податке, да ли има нешто промена од 13.09.2011?

Сведок Мирослав Момчиловић: Нема.

Председник већа: Личним подацима, адреса, занимање, све је остало исто?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Председник већа: Овде окривљене познајете?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Председник већа: Да ли сте у сродству са њима?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Председник већа: Јесте ли у завади?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Председник већа: Ви сте овде у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, исто тако не морате да одговарате на питања која Вас, односно блиског сродника може довести до тешке срамоте, односно кривичног гоњења, то Вам је јасно?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Председник већа: Или материјалне штете. Погледајте, овде имате текст заклетве, ако можете да је прочитате наглас.

Сведок Мирослав Момчиловић: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Председник већа: Ви сте били испитани, што пред истражним судијом, што у полицији и тада сте дали Ваш исказ, да ли остајете при ономе што сте тада рекли?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Председник већа: Јел знате шта сте рекли, сећате се?

Сведок Мирослав Момчиловић: Знам.

Председник већа: Нема нешто да се измени, да се дода?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па ја мислим да нема.

Председник већа: Нема, добро. Ево прво ће Вам питања поставити тужилац.

Заменик тужиоца: Заменик тужиоца Снежана Станојковић. Чули смо да знате и Божу Видаковића и Жарка Чубрила.

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Заменик тужиоца: Кажите ми после 07.07.1991. године шта су они били у Тењи, да ли се сећате? Могу да Вам предочим ако хоћете Ваше исказе, па сад.

Сведок Мирослав Момчиловић: Па не знам, ја мислим да је Божо био командир чете.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Мирослав Момчиловић: Да ли је у том моменту био, не сећам се, ја сад не могу баш у детаље.

Заменик тужиоца: Добро, а Жарко Чубрило?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам, он је био нешто при штабу, а шта је радио човек не знам.

Заменик тужиоца: Нешто при штабу?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Заменик тужиоца: Добро. Кажите ми да ли сте их виђали током прве половине јула у Тењи?

Сведок Мирослав Момчиловић: Ја мислим да јесам. Жарко је отишо из села не знам кад, то не могу.

Заменик тужиоца: Не знате када?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам, не знам када. Он није био дуго у селу, отишо је човек, а кад је отишо то не знам.

Заменик тужиоца: Добро. И кажите ми да ли Вам је познато да су током јула затварана цивили у Тењи?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Заменик тужиоца: Шта знате да нам кажете о томе, где су затварани, да ли се сећате?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па били су прво у улици, ја не знам како се зове та улица, од центра према православном гробљу, прва улица десно, ту су били у једној кући. Отале су пребачени у кино салу.

Заменик тужиоца: Да ли знате који су то цивили евентуално?

Сведок Мирослав Момчиловић: Неке познам, али већину их не знам.

Заменик тужиоца: А које познајете, можете ли да нам кажете?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па Владо Валентић, Хорват Ана, то су људи из улице код мене из комшилука које познајем.

Заменик тужиоца: Из Вашег комшилука?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Заменик тужиоца: Која је улица била у којој сте Ви становали тада и тадашњи назив улице?

Сведок Мирослав Момчиловић: Тадашњи Василија Гаћеше.

Заменик тужиоца: Кажите ми још 07.07. значи да ли се сећате Ђуре Киша?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Заменик тужиоца: Шта можете да нам кажете везано за Ђуру Киша, где сте ви тог 07.07. били, јесте ли имали евентуално нека задужења и ако сте имали која сте имали?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па не знам шта смо имали али 07.07. тад је био напад на Тење. Штаб је реко да останемо ту у близини, па смо пребацивали људе на положаје где је било потребно, где је командант наредио да се пребаце људи у случају да дође до јачег напада да се успије одбит.

Заменик тужиоца: Добро. До кад је трајао напад тог дана?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па не знам, поподне ја мислим да је то било, не знам које време, не сећам се.

Заменик тужиоца: И шта знате везано за Ђуру Киша? Јесте ли познавали Ђуру Киша од раније?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Заменик тужиоца: И шта знате везано за то?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па не знам, он је био у кино сали тамо затворен, ко га је ту довео ја стварно не знам.

Заменик тужиоца: Добро, а шта знате?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па не знам, ушо је Божо Видаковић и Сурла унутра, изашли су ван после из тог ходника, зачуо се пуцањ, изашли су ван и Божо је реко, у ствари Сурла је реко „Ова будала уби човека“.

Заменик тужиоца: Јесте ли Ви то чули кад је рекао Сурла?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да. Изашо је и рекао свима.

Заменик тужиоца: А ко је још ту био присутан?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам.

Заменик тужиоца: Па ако можете да се сетите.

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам, не знам, пуно ме питате, стварно, 20 година је прошло, не могу да се сетим.

Заменик тужиоца: Да ли сте се тог дана срели са Божом Видаковић?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па јесмо се сретали.

Заменик тужиоца: Тог дана?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Заменик тужиоца: Где сте се срели, како сте се срели?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па и у штабу и.

Заменик тужиоца: Не, не, везано у односу на убиство Ђуре Киша?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам, видео сам га ту кад је изашао ван.

Заменик тужиоца: Одакле?

Сведок Мирослав Момчиловић: Из те кино сале.

Заменик тужиоца: Видели сте кад је изашао, јесте ли Ви улазили у кино салу?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Заменик тужиоца: Добро. Овде имамо значи да сте рекли „Добро, једном ја мислим да сам ушао и видео“.

Сведок Мирослав Момчиловић: Да, али не тог дана, то је, улазили смо, они су били дуже ту, није то било тог дана.

Заменик тужиоца: Значи то сте мислили за, питам Вас у односу на Ђуру Киша?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Заменик тужиоца: Не?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, не.

Заменик тужиоца: А шта сте то мислили кад сте рекли?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па то је задњи пут судија, ко је био судија, питао да ли сам икад улазио у ту салу, јесам једном приликом само али не тог дана.

Заменик тужиоца: Не тог дана?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Заменик тужиоца: Да ли знате шта се потом десило са Ђуром Кишом?

Сведок Мирослав Момчиловић: Како мислите?

Заменик тужиоца: Па са његовим телом?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам. Не знам.

Заменик тужиоца: Кажите ми како је Божа Видаковић том приликом...

Сведок Мирослав Момчиловић: Јер се нисмо ту задржавали дуго, нон-стоп смо били у покрету, не знам куд је тијело после однешено.

Заменик тужиоца: Како је Божа Видаковић био обучен да ли можете да се сетите, да ли је имао наоружање?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, не могу. Сви смо имали у том моменту наоружање, како ко не сећам се стварно.

Заменик тужиоца: Сви сте имали, а кажите ми...

Сведок Мирослав Момчиловић: И ко је шта имао на себи од униформе стварно и не сећам се.

Заменик тужиоца: Да ли сам добро разумела, ако грешим исправите ме, да сте чули пуцањ?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Заменик тужиоца: Чули сте?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Заменик тужиоца: Колико сте Ви били удаљени одатле?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па у дворишту смо били.

Заменик тужиоца: У том дворишту?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да, да.

Заменик тужиоца: Какав је то пуцањ био?

Сведок Мирослав Момчиловић: Пуцањ ко пуцањ.

Заменик тужиоца: Ви сте полицајац па некако сматрам да правите разлику између.

Сведок Мирослав Момчиловић: Па пуцањ ко пуцањ, не могу рећи да ли је било из пиштоља, да ли из пушке не могу.

Заменик тужиоца: Не можете да кажете?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, зато што се чује пуцњава кроз околи, разумете, то је.

Заменик тужиоца: А у том моменту кад Ви чујете тај пуцањ, да ли се чују окол
негде пуцњи?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па пуцало се цео дан.

Заменик тужиоца: Цео дан?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Заменик тужиоца: Значи цео дан су трајале борбе?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па спорадично да.

Заменик тужиоца: Спорадично. Хвала Вам.

Председник већа: Изволите одбрана. Изволите.

Адв. Бранко Димић: Бранко Димић адвокат, добар дан.

Сведок Мирослав Момчиловић: Добар дан.

Адв. Бранко Димић: Господине Момчиловићу, кренућемо исто овако по изјави како сте давали, једну сте дали изјаву у полицији, једну сте дали код истражног судије. Што се тиче ове изјаве коју сте дали у полицији записник 15.12.2010. кажете овде у једном делу: „А затим сам чуо пуцањ“, трећа страна, „А затим сам чуо пуцањ након чега су Божа Видаковић и Сурла Бошко изашли напоље. Када смо ми ушли унутра видели смо да је Ђуро Киш лежао мртав“, е имамо разлику значи у овим исказима. Ја ћу Вас још једном питати да определите да ли сте ушли након пуцња у кино салу и да ли сте видели мртво тело Ђуре Киша?

Сведок Мирослав Момчиловић: Нисам.

Адв. Бранко Димић: Па што сте изјавили у полицији да јесте?

Сведок Мирослав Момчиловић: Нисам ја улазио унутра.

Адв. Бранко Димић: Извињавам се.

Председник већа: Добро, после, касније.

Адв. Бранко Димић: ОК, значи Ви нисте видели мртво тело Ђуре Киша?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Адв. Бранко Димић: Немам шта да Вас питам онда у вези тога. Реците ми да ли знате колико је дуго Ђуро Киш био заробљен, био у самој кино дворани?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам, не знам.

Адв. Бранко Димић: Да ли знате да ли је он убијен истог дана када је заробљен или након протеча од неколико дана?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам. Не знам верујте.

Адв. Бранко Димић: Да ли можете да се сетите где сте Ви били 07.07.1991. на дан тог напада? Били сте у Тењи, да ли сте имали неко задужење?

Сведок Мирослав Момчиловић: Био сам у Тењи јесте.

Адв. Бранко Димић: Јесте ли били на неком положају, на некој линији?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, не, пребацивали смо људе са стране села где није долазило до напада до прве линије, до Загребачке, са које је стране ишао напад.

Адв. Бранко Димић: Извињавам се, цитираћу Вам део записника изјава пред истражним судијом дата страна 7, поново Вас враћам на то јер морам просто да Вас питам због чега сте то изјавили, „Један пуцањ се чуо“, Ви кажете, затим Вас пита истражни судија „Да ли сте видели тело Ђуре Киша после тога“, Ви одговарате: „После смо ушли, сви утрчали унутра, човек је лежао, био је мртав“. Питање је да ли можете да нам опишете како је лежао, Ви изјављујете „Не знам, био је уза зид“, опет Вас питам због чега сте истражном судији изјавили да сте видели мртво тело Ђуре Киша када нисте?

Председник већа: Када је данас изјавио да није, само да правимо разлику.

Сведок Мирослав Момчиловић: Не сећам се да сам улазио уопште.

Председник већа: Па питање што сте ово изјавили код истражног судије?

Адв. Бранко Димић: Пазите, извињавам се, ово тешко оптерећује овог човека.

Председник већа: Не, пустите сада Ваше констатације шта оптерећује, шта не, него је само питање поставио, значи питање јесте, овде сте рекли да сте ушли, да сте видели како лежи, ово је транскрипт, значи то је аудио записано и преписано, то је Ваш исказ.

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам, ја се стварно не сећам више, толико тога једноставно се заборавља. Нисам улазио унутра и нисам видео тог Киша.

Адв. Бранко Димић: Разумем Вас. Могу да наставим?

Председник већа: Може, али Ви кажете да није рекао, рекао је код истражног судије „Кад смо ушли унутра видели смо да је Ђуро Киш лежао мртав“, то сте рекли у полицији и овде.

Адв. Бранко Димић: Да, да, у реду.

Председник већа: Значи није он рекао да није видео, него данас је рекао.

Адв. Бранко Димић: Слажем се, погрешно сам.

Председник већа: Нисте рекли оно што јесте речено, значи погрешно сте се изразили, само сте данас рекли да нисте ушли и рекли сте и код истражног судије и у полицији да сте ушли, само Вас питам јесте ли ушли или нисте?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, не.

Председник већа: А што сте онда ово рекли? Ајмо да образложимо, шта је тачно. Пустите, само питамо.

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам судија, не сећам се, нисам улазио унутра.

Председник већа: Добро, то је данашња изјава Ваша. Изволите.

Адв. Бранко Димић: Исти записник, страна 12, на питање окривљеног Боже Видаковића, пита Вас: „Да ли си ти видео да сам ја ушао са Бошком Сурлом у кино“, одговорили сте „Не, нисам видео“. Ради разјашњења сада још једном ове ситуације, питам Вас да ли сте видели Божа Видаковића и Бошка Сурлу како улазе у кино дворану тог дана 07.07?

Сведок Мирослав Момчиловић: Нисам видео али сам видео сам кад су изашли ван.

Председник већа: То стоји и овде.

Адв. Бранко Димић: У реду, у реду.

Сведок Мирослав Момчиловић: Мислим сад ушо, изашо, они су изашли из те сале, да ли је неко ту имао улаз и са друге стране, да ли је још неко био унутра ја то не могу рећи и не могу да тврдим, не знам.

Адв. Бранко Димић: Реците ми од прича које су кружиле по селу да ли сте чули причу да је неко други убио Киша, а не Божа Видаковић?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, не знам. Пазите, у рату се прича 24 сата о неким стварима, сутра иде други дан не прича се о неким стварима.

Адв. Бранко Димић: Реците ми да ли се сећате Лазара Радишића из тог времена, конкретно мислим на седми месец?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам ко је то.

Адв. Бранко Димић: Да ли познајете лице које има надимак Луди Лаза?

Сведок Мирослав Момчиловић: Знам, знам.

Адв. Бранко Димић: Да ли сте њега видели 07.07?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам, не сећам се.

Адв. Бранко Димић: Шта можете да нам кажете о њему, какав је то човек?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па, никакав у суштини.

Адв. Бранко Димић: Зашто?

Сведок Мирослав Момчиловић: Ја мислим да је он болестан.

Адв. Бранко Димић: Како мислите болестан?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па да психички није сав свој баш.

Адв. Бранко Димић: Реците ми да ли се сећате Милета Јајића из тог времена?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Адв. Бранко Димић: Да ли је он имао нека задужења у лето 1991.?

Сведок Мирослав Момчиловић: Он је био, ја мислим, командир цивилне заштите, ако се не варам, нисам сигуран.

Адв. Бранко Димић: Да ли је био задужен за радне водове?

Сведок Мирослав Момчиловић: Ја мислим да јесте.

Адв. Бранко Димић: Реците ми да ли знате Милену Гајдашевић?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Адв. Бранко Димић: Реците ми, још једно питање имам, да ли је против Вас вођен неки поступак у Хрватској, да ли имате информацију да су против Вас предузимане неке радње од стране државних органа за неки злочин који се Вама ставља на терет?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Адв. Бранко Димић: Да ли Вас је неко из Хрватске контактирао икада у вези тражења информација?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Адв. Бранко Димић: Немам више питања. Хвала.

Председник већа: Изволите браниоче.

Адв. Сима Кнежевић: Ја бих Вас замолио да нам кажете да ли сте Ви некада имали обавезу чувања затвореника, притвореника, цивила?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, не.

Адв. Сима Кнежевић: Нисте никада то као полицајац?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Адв. Сима Кнежевић: А ко је то радио, ко је чувао?

Сведок Мирослав Момчиловић: ТО, територијална одбрана. Добро, сви смо ми били под ТО ал смо ми у то време полиција били задужени за пратње жена, дјеце из села до Србије, до моста, не знам ни ја. Долазило је гориво па се пратило у село и тако.

Адв. Сима Кнежевић: У том случају немам више питања. Хвала.

Председник већа: Окривљени изволите. Укључите само микрофон и представите се.

Опт. Божо Видаковић: Ја сам Божо Видаковић господине Момчиловићу. Ја имам пар питања. Прво, да ли уопште ти познајеш Бошка Сурлу?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Опт. Божо Видаковић: Под два, да ли знаш да је оптужени и за ратне злочине Сурла затворен више од годину дана у хрватском затвору?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Опт. Божо Видаковић: Да ли знаш да је он дао изјаву да је чуо о д Паје Бугарског да је Божо, Радосав Подбарац и Дарко Буквић убио Ђуру Киша..

Председник већа: Опет ...неку изјаву, одакле ту изјаву?

Опт. Божо Видаковић: Молим?

Председник већа: Одакле ту изјаву?

Опт. Божо Видаковић: Из полиције, из суда.

Председник већа: Опет полицијски извештај?

Опт. Божо Видаковић: Не, не, из суда.

Председник већа: Мислите исказ из суда?

Опт. Божо Видаковић: Из суда. Добро. Значи да ли, дао је изјаву да је чуо од Паје Бугарског да је Божо, Радослав Подбарац и Дарко Буквић убио Ђуру Киша и да је Дарко скинуо опасач и ставио на себе и хвалио се, убојство се догодило иза кино дворане и...

Председник већа: Само питање, шта хоћете? Је ли Вам познат тај исказ?

Опт. Божо Видаковић: Је ли ти познат тај исказ?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, не, не знам, није, не знам. Молим?

Опт. Божо Видаковић: И он је ослобођен по принципу...

Председник већа: Пустите се да ли је он ослобођен, не причамо сада о Сурли.

Сведок Мирослав Момчиловић: Божо, откуда ја знам шта је он изјављиво у суду у Осијеку.

Опт. Божо Видаковић: Па чекај, коме ...

Сведок Мирослав Момчиловић: Ја нисам...

Опт. Божо Видаковић: Да сам ја ушао у кино салу....

Сведок Мирослав Момчиловић: Ја нисам уопште пратио суђење.

Председник већа: То уопште није у предмету, само се вратимо ономе што јесте, питајте директно шта имате да га питате.

Сведок Мирослав Момчиловић: Ја нисам пратио суђење уопште Сурле.

Председник већа: Да ли имате питања у вези Вас нека?

Опт. Божо Видаковић: Немам ништа, само хоћу да му кажем да је он ослобођен по принципу...

Председник већа: Па пустите како је он ослобођен, питамо Вас, да ли имате питања у вези њега нешто?

Опт. Божо Видаковић: Немам више ништа, мислим контрадикторности.

Сведок Мирослав Момчиловић: Добро Божо, сви ми знамо зашто је он ослобођен.

Опт. Божо Видаковић: Знамо, ослобођен је по принципу „ин дубио про рео“ а ја не знам шта је то.

Председник већа: Пустите сад, не, имате браниоца, бранилац ће Вам то све објаснити.

Опт. Божо Видаковић: Питаћу га.

Председник већа: Па питајте га али немојте сада да та питања постављате која немају везе са предметом. Да ли има још неко да постави питања од окривљених. Имате Ви? Немате. Оно питање које Вам је сад поставио бранилац, постављам ја, овде сте

врло јасно описали шта се десило, како сте ушли у кино дворану, како сте видели да лежи, сада кажете да се не сећате да сте ушли, јесте ли ушли или нисте ушли?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, не, нисам улазио у кино салу.

Председник већа: А што сте онда рекли овде да сте улазили?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам, али нисам улазио.

Председник већа: Јесте ли видели кад је изашао Сурла?

Сведок Мирослав Момчиловић: Изашли су Сурла и Божо.

Председник већа: Божо?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Председник већа: И, Сурла Вам је тад шта рекао?

Сведок Мирослав Момчиловић: Тад је Сурла изашо и реко, нас је било пар ту у дворишту, стајали смо онако вани, каже „Ова будала уби човека“.

Председник већа: Шта је урадио Божо?

Сведок Мирослав Момчиловић: Ништа.

Председник већа: Је ли он прошао крај Вас?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да, покупио се и отишо.

Председник већа: Јесте ли га питали после кад сте га видели шта уради?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Председник већа: Је ли неко пријавио да је он убио сада, ви сте полицајци, сви сте ту?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам да ли је Сурла то пријавио.

Председник већа: Је ли се нешто дешавало после тога?

Сведок Мирослав Момчиловић: Сурла је заменик командира, то је његово било да пријави, није моје.

Председник већа: Значи нико ништа није пријавио?

Сведок Мирослав Момчиловић: Ја мислим да је, не знам, да ли је команди пријављено, не улазим у то, али није моје било да пријављујем.

Председник већа: Тог дана јесте ли ту остали на том месту, јесу ли дошли после тог пуцања и други неки људи?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, ми смо отишли ван, а ко је долазио.

Председник већа: Колико сте се ви задржали испред биоскопске дворане?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па не знам, не знам али нисмо дуго јер смо нон-стоп били у покрету.

Председник већа: Кажете уопште нисте ушли унутра да питате да ли је, да видите?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, не.

Председник већа: Није вас интересовало?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Председник већа: Па што онда рекосте овде да сте ушли, да сте видели и то два пута тако изјављујете?

Сведок Мирослав Момчиловић: Нисам улазио унутра и нисам видео никог.

Председник већа: Нисте видели Ђуру Киша мртвог?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, не.

Председник већа: Јесте ли чули после шта се десило са Ђуром?

Сведок Мирослав Момчиловић: Чујем након, да га је Бугарски тај био човек као патолог код нас неки који је вршио увиђаје, да је он однио тијело. Куд је однешено, стварно не знам.

Председник већа: Не знате после шта је било?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, не.

Председник већа: Са Божом Видаковић, а јесте ли причали некад са њим?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Председник већа: Нисте га никад питали шта уради?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Председник већа: Само још једну ствар.

Сведок Мирослав Момчиловић: Судија, у рату се неке ствари не питају и о неким стварима се не прича и не до бог ником да доживи рат, то су моменти које људи проживљавају, шта се дешава у човеку, има свега и с једне и с друге стране, тако да.

Председник већа: Рећи ћу Вам да је овде окривљени изјавио, Божо Видаковић, да он уопште тога дана није био ту и да уопште није ушао у ту кино дворану, како сте га Ви видели ако кажете да сте га видели, јесте га видели тог дана да је изашао из дворане?

Сведок Мирослав Момчиловић: Јесам.

Председник већа: Он каже да није био уопште присутан, да је био на положају и да уопште није долазио, како то објашњавате?

Сведок Мирослав Момчиловић: То нек он објасни, што питате мене то.

Председник већа: Питам Вас. Још једну ствар, како сте Ви изјавили да нисте били ту, а он је изјавио да вас је видео.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши суочење.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Може ли питање?

Председник већа: Може, извињавам се.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Имам два питања за Вас. Ви сте на почетку Вашег исказа у истрази рекли да сте Ви припадник територијалне одбране.

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Јесте ли Ви били резервни полицајац?

Сведок Мирослав Момчиловић: Сви...

Члан већа судија Татјана Вуковић: Шта сте били?

Сведок Мирослав Момчиловић: Сви присутни тад у селу су били припадници територијалне одбране.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Добро, али као сте Ви то полицајац, резервни претпостављам, нисте Ви професионални полицајац?

Сведок Мирослав Момчиловић: Јесам професионални.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Професионални, па добро шта сте онда били? Јесте ли били припадник ТО или у полицијској станици?

Сведок Мирослав Момчиловић: У полицијској станици која је припадала територијалној обрани, цело село је било територијална...

Члан већа судија Татјана Вуковић: Добро, значи Ви сте полицајац.

Сведок Мирослав Момчиловић: Тако је.

Члан већа судија Татјана Вуковић: И у ком својству сте тог дана испред биоскопа тог 07.07?

Сведок Мирослав Момчиловић: Припадник села, пазите, то се само звало...

Члан већа судија Татјана Вуковић: Да ли сте, извините, да ли сте тог дана испред биоскопа као полицајац или као грађанин Момчиловић?

Сведок Мирослав Момчиловић: Као грађанин, полицајац, назовите како хоћете.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Ма ја нећу ништа да називам, ја Вас питам, јесте ли у униформи били тог дана?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, нисмо имали униформе тад још.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Како се знало ко је полицајац, јесте ли били наоружани тог дана? Јесте ли били наоружани тог дана?

Сведок Мирослав Момчиловић: Јесам.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Јесте?

Сведок Мирослав Момчиловић: Јесам.

Члан већа судија Татјана Вуковић: И колико стојите од те биоскопске сале удаљени, колико метара?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па колико има, десетак-петнаест метара.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Тај Сурла кад излази напоље, шта је он, је ли он полицајац или територијалац?

Сведок Мирослав Момчиловић: Полицајац.

Члан већа судија Татјана Вуковић: И он је исто полицајац?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да. Пазите, Ви очито не слушате шта Вам говорим.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Слушам.

Сведок Мирослав Момчиловић: Саслушајте ме, полиција је, било је тад у том моменту десетак-петнаест људи који су требали да успоставе неко одржавање јавног реда и мира што се може одржати у рату.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Добро.

Сведок Мирослав Момчиловић: Значи помагање штабу, командант кад нареди иди тамо, иди тамо. Не идеш као полицајац, идеш као припадник ТО јер је то, сви смо припадали територијалној одбрани Тење.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Дозволите Ви мени да Вас ја питам па ако одговорите ја ћу ићи даље, не морате да ми то објашњавате. Значи Сурла је полицајац као и Ви, нико ником није надређен, Ви Сурли или Сурла Вама, не?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па ја не знам ко је тад, да ли је он тад већ био надређен, не знам.

Члан већа судија Татјана Вуковић: А какав је однос између овог Боже Видаковића и Сурле пошто обојица излазе заједно, је ли Божа Видаковић тад већ командир или не тог дана?

Сведок Мирослав Момчиловић: Ја мислим да јесте, у ствари не знам.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Тад је он био командир?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не могу тврдити кад је он постао командир, тешко је то, пазите, то је...

Члан већа судија Татјана Вуковић: И још само једно питање, да ли постоји неки пролаз у том биоскопу?

Сведок Мирослав Момчиловић: Ја мислим да има излаз са задње стране.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Какав је то излаз?

Сведок Мирослав Момчиловић: Ту у ходнику.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Какав је то ходник, између чега се налази ходник?

Сведок Мирослав Момчиловић: Између, то је била као благајна нека пред кино, пред уласком у биоскоп.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Ходник у коме се налази и благајна?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Члан већа судија Татјана Вуковић: И улаз у биоскоп?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Колико је широк тај ходник?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па шта ја знам колико је широк, два, два и по метра, можда три.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Да ли сте тог дана били у том ходнику?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Пре убиства или после?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, не.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Рекли сте овде на страни 7 Вашег исказа првог, на поновљено питање судије где сте тачно видели, не можете да тврдите рану да ли сте видели на телу, на глави, а судија пита „А сигурни сте да је било у сали биоскопској“, Ви кажете „Да“, а судија пита „Није било ван“, а Ви кажете „Не знам, мислим да је био у сали, не знам“.

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам, не сећам се, пазите, то је...

Члан већа судија Татјана Вуковић: С обзиром да има још неких исказа који говоре да је тело било, исправиће ме...

Председник већа: Испред, да, да није било у самој сали већ је било у ходнику.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Значи у праву сам, неће ме исправити председник већа. Значи постоје још неки искази који кажу да је тело покојног Ђуре било у том пролазу па Вас зато питам да ли је можда било у сали или ван или га нисте ни видели?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам, не знам, не могу тврдити.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Да ли Вам сад нешто памћење ово освежава питање моје или не?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не, не.

Члан већа судија Татјана Вуковић: Не. Хвала.

Председник већа: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се изврши суочење.

Можемо да извршимо прво па ћете после тога Ви да поставите питање.

Станите.

Да се изврши суочење између окривљеног Боже Видаковића и сведока Мирослава Момчиловића.

Ето, кажите то да сте га видели тог дана, он каже да није био ту, па кажите то њему.

Сведок Мирослав Момчиловић: Божо, видео сам те тог дана у кино сали.

Опт. Божо Видаковић: У мене, гледај ме у очи, немој гледати у земљу.

Сведок Мирослав Момчиловић: Гледам те у очи.

Опт. Божо Видаковић: А како ја тебе нисам видио.

Сведок Мирослав Момчиловић: Па не знам.

Опт. Божо Видаковић: А како можеш ти мене да видиш а ја да тебе не видим ако је то било?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам.

Опт. Божо Видаковић: Како твој командир може да каже такве изјаве, рецимо да није човек уопште био тамо, а ти говориш да је ушо са мном заједно унутра, како твој командир може да каже да је убијен иза кино сале, а ти говориш да је убијен негде у ходнику, како можеш рећи један пуцањ, овај каже рафал, колко, јеси ли ме ти звао прије рата да дођем у твоју кућу као полицајац, а ја као нико, да ми покажеш усташке куће које су тамо, је ли истина?

Сведок Мирослав Момчиловић: Добро, и?

Опт. Божо Видаковић: Е да кажеш ово, да прокажеш. Јеси ли тражио моју помоћ у том свему послу? Јеси тражио, и ништа ниси имо сем пендрека, сад имаш „Ауди“, стан у Новом Саду, кућу, велико имање у Голубинце, ди си то зарадио? Продо си се несретниче један.

Сведок Мирослав Момчиловић: Ја?

Опт. Божо Видаковић: Ти си се продо, да.

Председник већа: Само молим вас.

Опт. Божо Видаковић: Нема везе, нек ти остане на част.

Председник већа: Питање само, да ли је био тамо, пита вас.

Сведок Мирослав Момчиловић: Божо, ја радим 50 јутара дувана.

Опт. Божо Видаковић: Ма каквог, па мени си плако да те ја запослим човече у твојој лично кући, је ли било тако?

Сведок Мирослав Момчиловић: Слушај, све моје паре које су зарађене виде се са мојих рачуна. То ти мени што ја возим „Ауди“...

Опт. Божо Видаковић: Не треба, не треба, добро, добро.

Председник већа: Само на ово да ли је био или није био?

Сведок Мирослав Момчиловић: Ја нисам возио ништа.

Председник већа: Је ли остајете.

Опт. Божо Видаковић: Је ли знаш да сам ја прије рата...

Председник већа: Момчиловићу, да ли остајете само при томе да је био тамо да сте га видели да је изашао?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да, да.

Опт. Божо Видаковић: Свака ти част, алал ти вера.

Председник већа: Добро, седите. Видаковићу Божо седите.

Опт. Божо Видаковић: Е срам те било.

Председник већа: Божо, седите, Божо Видаковићу седите.

Опт. Божо Видаковић: Па како можеш.

Председник већа: Завршено суочење. Изволите питања још имате Ви.

Пуномоћник оштећених адв. Миломир Матовић: Споменули сте данас на почетку давања Вашег исказа да сте знали да су неки цивили затворени у кино сали, прво у кући, не знате улицу, па затим у кино сали, између осталог да су ти биле и ваше комшије Ана Хорват и Влада Валентић, да ли знате шта се догодило са њима после?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не знам.

Пуномоћник оштећених адв. Миломир Матовић: Нисте никад ништа чули?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не. Одвежени негде, куд су одвежени ја не знам.

Пуномоћник оштећених адв. Миломир Матовић: Чули сте да су одвежени негде?

Сведок Мирослав Момчиловић: Па у затвор, куд ли су даље отишли ја не знам.

Пуномоћник оштећених адв. Миломир Матовић: А да ли знате још нека лица која су била тамо?

Сведок Мирослав Момчиловић: ... Одвежени у други затвор у Борову.

Пуномоћник оштећених адв. Миломир Матовић: То сте чули?

Сведок Мирослав Момчиловић: Како су отишли не знам.

Пуномоћник оштећених адв. Миломир Матовић: Добро. Немам више питања, хвала.

Председник већа: Имате ли још нешто да изјавите, да додате?

Сведок Мирослав Момчиловић: Не.

Председник већа: Што се тиче трошкова, то је 1.560,00 динара до Голубинаца, је ли у реду? Захтевате трошкове је ли тако?

Сведок Мирослав Момчиловић: Да.

Председник већа: Сведок захтева путне трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се сведоку Мирославу Момчиловићу исплати 1.560,00 динара на име путних трошкова.

Хвала Вам што сте дошли. Можете да идете.

Сутра имамо да се испитају шест сведока, колико ја до сада имам информације Драгољуб Миловановић из Новог Сланкамена јавио је да неће доћи, ја сад не знам разлоге, само сам сад добио па ћу вам сутра то саопштити. Немамо доказ за још неке сведоке да су уредно позвани али је могуће да ће се они појавити, значи сутра настављамо претрес.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес прекида.

Наставак се заказује за 11.12.2012. године.

Само да вам саопштим да ће почети то у судници 2, значи, али ћемо касније можда прећи у судницу 4 јер такав је распоред, ова ће бити заузета до негде до 11 часова. Ето то је то.

Адв. Симо Кнежевић: Споменули сте данас да сведок Јово Личина није дошао зато што је стар?

Председник већа: Не, рекао је да је стар и да је болестан, то смо добили, нисмо добили још. Ми ћемо га позвати следећи пут, ако се не појави, знам да он мора да се појави овде и да се саслуша и ове услове данас, због тога смо изашли у сусрет.

Адв. Симо Кнежевић: Око тога једино, дакле, молим вас да се обезбеди да он буде присутан.

Председник већа: Нормално и суду је да.

То је све. Видимо се сутра.

Довршено.

Записничар

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА